

 Edebiyat Defteri

Gülten Kahraman -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
13 Ağustos 2020 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Zaman Tünelinde Ağlatan Mektuplar...

Özlemiştim sadece... Zor bir gün olacaktı. Senden gelecek tek bir söz motive edecekti. Ama telefonu açar açmaz, yönelttiğin soruyla dibe vurdum.

Hak etmiş miydim?

Bilmiyorum, ama sonrasında ısrarlı aramalarında açamadım. Muhtemelen öfke ve nefretini kasmaya devam edecektin ve ben buna katlanamayacaktım. Korkumduandı açmayıışım. Şu mesajı yazmak için bile üç gün bekledim... Oysa ne büyük mutluluktu konuşmak seninle? Dünsüz kucaklamak yarını, uçurmak sesinin mavi tınısında serçeleri göğün koynuna... Daha sıkı asılmak, rotası aşka/mutluluğa dönük sandalın küreklerine?

Oysa ne güzeldin bende sen? Ben sende ne özel...

Şimdi korkmak ha? Saklanmak birbirimizden şimdi ha? Yazık... Biz en büyük haksızlığı aşka yaptık be!

“Vazgeçmeyecek misin ?” demiştin hani? Evet. Vazgeçmeyeceğim.

Seni sevmemin seninle ilgisi yok. Bu yüreğimin sorunu.

Kavuşsam da, istemesen de? Aşkı inkâr etsen de? Pişman olsan da? Ben satamam sevdami! Pişman değilim yaşadıklarımından...

Hala gururla diyebiliyorum ki; iyi ki tanıdım seni! İyi ki âşık oldum, sevdim! Ve iyi ki seviyorum hala... Sana ve korkularına rağmen!

Hani ermek misalidir menzile... Susaması gibidir çölde bedevinin hani... Eştir özlemine hani ananın askerine... Ve hani, yıkıp enkaz altı umutsuzluğunu, bakmak gibidir güne... Ve en umutsuz zamanda arar sevgili hani? Sevinç, heyecan ve zaptı zor yürek çarpıntıları... Ve sarar hani ardından adsız korku!

Hiç delice beklediğin telefonu açmaktan korktuğun oldu mu senin? Benim oldu... Korkuyorum... Ya açtığımda yoksan? Ya ecelim olacaksa sesin? Ya... Ya... ?

İstedğim çok şeyi aldım hayattan... Aşk dışında... En çok istediğimdin oysa... En vakitsiz darında uyanıp, dualarla hıçkırışlarımsın geceye! Beş vakit yalvarışım, ölmeden kavuşmaktır sana, her yüz sürüşte secdeye... Bir tek sana açık gidecek gözlerim biliyorum... El salladığım gün hayata!

Söylenmiş destanlarca sözlerinden, sadece ikisi çınlayacak kulaklarımda işte o an...”seni seviyorum” biri...”sen hiç vazgeçmeyecek misin?” diğeri... Ve bakmaya kıyamadığım yüzün kalacak açık kalan gözlerimde... Artık, çarpmayacak solumda ise adın.

Özlemin külçe yığını ağırlığıyla çökünce yüreğime, oksijende aradım umudu... Yollara vurdum bu akşam...

Cami(miz)in yakınından geçerken senli mavi kareler geçti gözlerimin yeşilinden...”Çorabının” bebek yüzünde bıraktığı yarattığı o tatlı telaşı hatırlayınca gayri ihtiyari gülümseyen yüzüm, yokluğunun keskin sancısını duyumsayan yüreğimin baskısına daha fazla direnemeyen yaşlarımla ıslanmıştı...

Hazan esintisi ürperti içimi ardından... Uzaklaştım sana yaklaştıran yerlerden. Ellerim cebimde, ıslığımda xeribim ezgisiyle eve dönerken, çok önemli bir şeyi fark ettim! Seni sensiz sevmek bile çok güzelmiş!

Sanırım büyüyor içimde ki küçüğüm... Yıllarca rest çektiğim acıyla antlaşma imzalıyorum galiba! Acı bile güzel esmercan... Acı bile... Senden gelince!

Saliseden dakikaya... Saatten güne/geceye hükmündeyim! Senin (beyninin aşk depolama tesisleri) teslim bayrağını çekmiş olsa da (!), fabrikalar zincirine döndü benimkiler... Bekçisi de, patronu da sen! Dedim ya, acı bile bile güzel sendense gelen! Şimdi sen; Böyle yüce bir sevdadan, kaç kaç(abilir)sen!

“Bahar mı güzel olan? Sen misin güzel kılan baharımı ?” demiştin... Gülümsemiştin... Mevsim zemheri şimdi... Ruhum üşüyor... Sor dedi yüreğim, Zemheri midir böyle keskin ürperten, suskunluğun mu buz kılan zemheriyi? Güldürmüştün baharda... Çok üşüyorum... Isitsana... Sarılsana!

...de, suskunluğun böylesi en korkuncunu duyumsatıyor yorgunluğun... Şüphe denen zehrin hızla aktığını hissediyorum iliklerime... Ve yanıtını almaktan korktuğum sorular iniyor beynime peş peşe balyoz ağırlığında...

Benim adına sadakat dediğime sen aptallık deyip gülüyor musun yoksa?

Benim, sevdanın onuruyla beklediğim aylarda sen yerimi dolduracak başka renkler mi buldun çoktan?

Bana engel diye sunduğun yığınlar, en günahsız soyutlar mı? Ve sen bıyık altından gülüp bu aptal aşığa, en güzel, en genç ve en “etiksiz” somutlarla mı gün etmekte gününü? Tüklenen benim yüreğim midir sadece? Giden benim ömrümden midir su misali? Ve asla jönü olmayacak mı bu filmin? Tek mi kalacağım perde kapanana dek?

Duyuyor musun suskun acısını yüreğimin!

Ya ben de pes edersem? Ya artık yetti diyeceğimin son kıyısına yaklaşırsam? Beni ürküttüğü kadar seni ürkütüyor mu bu ihtimal? Yoksa?

Yaşarken Dünya cehenneminde, cenneti solumaktı bir yudum, duymak sesini... Çekmez miydin içime delice, korkmasaydım ürkütmekten cenneti?(!)

Gelsen diyorum hani... Gelsem ya da... Unutsak dünü... Yeni değmiş gibi gözlerim sana, ilk kez dokunacaksın gibi

tenime sen... Yok, sayıp 24 saatliğine yaşam cellâtlarımızı, sınırsızca yaşasak birbirimizi doruklarda! Yansak... Alev alsak (!) .Hayal bu ya? Gelsen hani... Gelsem...

Neden zorlanıyorum hala seni anlamakta? Bana çok rahat ulaşabiliyorken sen istediğinde, neden yasak ve ulaşılmazsın sen? Adil mi?

En büyük yanılgım, bir soluktan umutlanıp, başa sarmam mıdır, yetti dediğimin kıyılarından sıyrılıp? Bunu kabullenmek ne zordur oysa bil(ebil)sen! Anka da yorulur sevdiğim... Anka da yorulur... Dirilip ölmekten! Yoruldum...

Cüssesinde Yüreği Kaybolanlara İnat

İnsanlar tanıdım; İnacı maske yapmışlardı olmayan yüreklerine, günahın doruğuna tırmanıp...

İnsanlar tanıdım; Sayısız ezber felsefeyi kalkan etmişlerdi olmayan kimliklerine ve asıllarını yaşatırken filozofların, küçülmüşlerdi bir damla misali okyanuslarda...

O insanlar ki; Korkmaya başlamışlardı kapağını zorlayan "yürek" cesetlerinin çılgınlıklarından, gömdükleri iblisin kuyusunda...

Bakamıyorlardı kan kokan ellerine...

Cüsselerinde kaybolan yüreklerinin yetmezliğiyle titriyordu gözbebekleri...

Lanetlenmiş varlıklarının avazına tıkanmıştı şimdi, sayılarını unuttukları sevgililerin kulakları ...yıllarca yalan aşk sözcükleri duymaktan paslanan...

Aynaya baktım...

...ve bir kez daha selam verdim erdemli yaşamaya!

Güneşe bakabilmenin onurunu yaşadım bir kez daha, saklandıkça onlar ölü ruhlar mezarlığına...

Yalanı kurşunladım çılgınca kahkahalarla !

Azabına mahkum ettim Dünya cehenneminin, ar etmeyip yeminden sözünden kaçanları !

Dili Allah'a dönükken şeytanla sevişenleri vurdum şakağından korkusuz ! titremedi ellerim...

...ve;

Erkekçe sevebilmenin de "yürek" gerektirdiğine inandım bin kez daha !

Doğrudum sendeletip düşürdükleri çukurdan

...ve yaşamaya başladım yeniden masmavi...

unutmuştum...

GÜLÜMSEDİM yeniden !

Te(ti)kçiler ordusu!

İddia ediyorum;

Dünyanın hiçbir yerinde köşe yazarları ülkemizdeki meslektaşları kadar şanslı değildir malzeme konusunda.

Hemen her gün yazılacak bir, hatta birden çok konu bulmak mümkün.

Gündemin ışın hızıyla değiştiği bir ülkede yaşıyoruz.

Acı olansa değişen gündemde en üst sırayı alanın her zaman kan, acı ve ölüm olması...

Zorundasınız

Yazmalısınız

Siz , eliniz varmadan, içiniz kanayarak birşeyler yazmanın ne demek olduğunu bilir misiniz?

Hele ki, kan müptelası vampir "sürünün" karşı tarafında olanlardan iseniz?

Ben biliyorum.

Ve bu bilmenin, bu kapsam içinde olmanın ruhuma ve omuzlarıma yıktığı katlanılmaz ağırlığı, mutsuzluğu da !

Değişen gündemi lehimize çevirme ve asıl sorunları bertaraf etmek adına sinekten yağ çıkarma hinliğiyle gereksiz polemiklerle sıcak tutup, uzatmakta da üstümüze yok.

Öyle ki;

Siz daha gelişme bölümünde debelenirken yazınızın, peş peşe bombalar düşer kaleminizin tepesine

Ve sil baştan yazarsınız çoğu kez.

Ülke idaresinde söz sahibi olanların, öteden beri tekerrür eden tuluat oyunları ile raks etmelerine alıştık ta alışmasına, aydın geçinenlere ne demeli?

Vatandaşın izlediği her kanal, okuduğu her gazete ve her köşe yazarı da boğacak kadar aynı telden dem vurmakta.

Klonlanmaya bu kadar müsait bir topluluk daha var mıdır acaba, diye düşünmeden edemiyorum.

Ne çok seviyoruz kralın olmayan süslü elbisesini alkışlamayı meğer (!)

Kızılay dağıtmışçasına bir yazar sürüsü!

Bağlı bulunduğu gazete sür manşet zılgıt çeker, bol ünlemler ve bold puntoyla,

Yetmez.

Meslektaşları zılgıta eşlik eder bir yerlerini yırtarcasına,

Yetmez.

Sürüye dahil olma telaşıyla, copy-paste eder süslediği zılgıtları, kapsadığı alana.

Tek dil, tek, üslup, tek öfke kumar sözcükler

Hani?

Te(ti)kçiler ordusu!

Neredeyse...

...ve duldaya sinip gazladıkları sürüyü izlerler ellerini keyifle ovuştururken.

Ender de olsa yürekli birkaç kalem "farklı" dilden, farklı pencereden, "farklılaştırılanın" görüş alanından yazmaya kalktığında, kısaca, "kralın soytarısı sürüsünden" ayrıldığında ise?

Vurun kahpeye!

Meğer ne çok açıklığınız varmış ölüme, acıya?

Artık yağ tutmuş kirinizden, arınacağınıza, elinize , dilinize bulaşmış kandan paklanacağınıza inanıyorsanız, bağırın çatlayana kadar!

20 gencimiz diri diri yakıldı!

Kaçının asker kaçının gerilla ve nereli olduklarının ne önemi var?

Hepsi de henüz hayatının baharında ana kuzusuydu...evlattı.

...ve hepsinin anası ağladı!

Potansiyel suçlu hazırda / Ayağa kalk!

Ki zaten namzedin beden ölçülerine göre biçilmişti elbise çoktan.

Demirtaş; "Sorgulansın" Dedi.

Otopsi istedi bazı akli selimler...

Mutlaka olmalı.

Ancak;

Sadece gerçeği teyit edici belge niteliğinden öteye gitmeyecektir bana göre

Her zamanki gibi zaman aşımına uğrayacak olsa da...

Zira ana başlıklar gör beni diye parmağını gözümüze sokuyor!

1)Yakın geçmişte emsal örnekleri yaşanıp gerçek suçluların teker teker itiraf etmek zorunda kaldıkları icraatlardan sadece biri...

2)13 gencin arasında çok sayıda Kürt kökenli ve doğulu olanlar var.

3)Susturulmaya çalışılsalar da "tanıklar" var.

4)Hepsinin ötesinde bilimin ve mantığın izah ve tespit edebileceği tartışılmaz "olabilirler" ve "olamazlar" sözkonusu...

Hala neyin ucuz kabadayılığı?

Neden kan kusuyor mañsetler hala ateşin asıl düştüğü yere?

Sözüm ona “şehitler (tartışılır) için yastayken” caz konserine giden kan kusucular Aynur Doğan’a saldırdılar.

Dün Ahmet’ti adı, bugün Aynur. Yarın kim bilinmez?

Kürt’sen, diyetin dünden belli.

“En çok bağıranlar en suçlulardır” demişti biri...

Öte yandan Demokratik Özerkliđi “vatani parçalamak” olarak gören, dahası görünmesi için bilinçli taktiklerle çabalayan bir grup.

Ortalık kan

Ortalık laf kalabalığı

Ortalık nefret kusmuđu!

Sırrı Süreyya Önder ne güzel diyor;

“Barış dilini konuşmadığımız sürece bir arpa boyu yol alamayız” diye...

Değişmeyen ve atlanan çok önemli bir gerçek var oysa;

Anaların gözyaşı her dilde her ırkta aynı renk akar.

Yüreklerindeki acının ise siyaseti yok.

Vebali yakar.

Kaçamazsınız.

Üstüne oynamaktan vazgeçin!

Yeter!

Diyesim var.

Yeter!

TESADÜF MÜ KURGU MU?...

Merhaba,

Bu haftaki yazım “bir tarih karşılaştırması yapacağımdan” biraz uzun olacak sanırım.

Tarihin sürekli kendini tekrarladığı bir ülkede yaşıyoruz.

Son günlerde Zeytinburnu’nda yaşanan Kürtlere yönelik – kesinlikle senaryosu önceden yazılıp, kurgusu düzenlenmiş ve oyuncularını belirlenmiş – katliama odaklı artçı saldırıların

(büyük depremin habercisi) tarihin hangi sayfasını tekrarladığını düşündüm...

Gelin birlikte düşünelim derseniz

Yıl 1955

“Kıbrıs Türklerine yapılan baskılar, 1955 yılında Türkiye kamuoyunun gündeminde başköşeye oturmuştur. O dönem Türkiye’de en çok satan gazete olan Hürriyet başlığında İstanbul’daki Rum azınlığın aralarında bağış toplayarak Kıbrıs Rumlarının ENOSİS çetelerine gönderdiğini yazıyordu.”

Yıl 2011

Türk kamuoyunun gündeminde Kürtler var. Yüksek tirajlı birden çok yanlı gazete sürekli Kürtleri hedef gösteren bin bir türlü provokasyon ve asparagas haberlerle (siyasilerin tahrik eden beyanatları dahil) yayın yapmaktadırlar.

1955

“Atatürk’ün Selanik’teki evinde bir bomba patlamasıyla ilgili haber, önce 6 Eylül 1955 günü saat 13.00 haberlerinde radyoda yayımlandı. (Atatürk’ün Selanik’teki evine bomba attığı iddia edilen Selanik Üniversitesi Siyasal Bilgileri öğrencisi Oktay Engin daha sonra gıyabında mahkûm edilmiş, 22 Şubat 1992 – 18 Eylül 1993 tarihleri arasında da Nevşehir Valiliğine getirilmiştir.)”

“Atamızın evi bombalandı” manşetiyle ikinci baskı yapan DP yanlısı İstanbul Ekspres gazetesinde Kıbrıs Türk’tür Derneği genel sekreteri Kamil Önal -Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalıya ödeteceğiz, ödeteceğimizi alenen söylemekte de bir mahzur görmüyoruz- diye yazmıştır.

2011

14 Temmuz günü hala nasıl ve kimlerin gerçekleştirdiği netleşmemiş olup tartışılan bir yangında 20 kişi yakıldı ve Türkiye halkı galeyana ge(tiri)ldi !

Başbakan “Bizler atılması gereken adımlar ne ise strateji bazında, taktikler bazında bundan sonra ilgili birimlerimiz bunun adımlarını çok daha farklı şekilde atacaktadırlar.” dedi

1955

“Kıbrıs Türk’tür Cemiyeti’nin önyak olması ve diğer gençlik örgütleri, meslek kuruluşları, kontrgerilla ve diğer derin devlet teşkilatları, bazı resmi ve gayri resmi makamların telkin ve teşvikiyle yerel kalabalıklar ve şehre dışarıdan getirilmiş olan kitlelerce 6 Eylül akşamı Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir yağma ve yıkım eylemi gerçekleştirildi.”

2011

18 Temmuz günü kimilerine göre e-mail yoluyla başlayan ve kimin düğmeye bastığı belli olmayan bir provokasyonla İstanbul Zeytinburnu’nda başlatılan ve Ülkücü grupların ön ayak olduğu olaylarda Kürt vatandaşların ev ve işyerlerine yapılan saldırılar ve linç girişimleri hala artarak devam ediyor. Bir takım siyasi parti sözcüleri ve köşe yazarları da saldırıyı destekleyen hatta kışkırtan söylemlerde bulunmaktadır.

1955

“ İstanbul’daki Rum azınlığın ev, işyeri ve ibadet yerlerine yönelik bu saldırılarda emniyet pasif bir tutum sergiledi. Rum vatandaşların adresleri hakkında önceden bilgi sahibi olan, 20–30 kişilik organize birliklerin kent içindeki ulaşımı özel arabalar, taksi ve kamyonların yanı sıra otobüs, vapur gibi araçlar yardımıyla sağlandı. İstanbul’un her yerinde yağmalar aynı yöntemle yapıldı. Dükkânlara saldıranlar önce vitrinleri taşıyarak kırdılar ya da demir parmaklıkları kaynak makineleri ve tel makasları yardımıyla açtılar, ardından içerideki alet ve makineleri dışarı çıkararak paramparça ettiler.”

2011

22 Temmuz günü Zeytinburnu’nda güya olaylara engel olmak adına gelen emniyet güçlerinin başındaki amir saldırganlara, gülerek aynen şöyle sesleniyor; “Sağ olun var olun arkadaşlar. Lütfen siz evlerinize gidiniz Onlara biz yeteriz!

1955

“Zamanın gazetelerine göre asıl suçlu, Türkleri provoke eden Rumlardır. Hâlbuki 6–7 Eylül olaylarının sadece Kıbrıs’la ilgili olarak Rumlara yapılmış bir misilleme olmadığına bir göstergesi, tahrip edilen işyerlerinin sadece yüzde 59’u Rumlara aitken, kalan yüzde 17’sinin Ermenilere, yüzde 12’sinin Yahudilere ait olması, hatta dönmelere ve Müslüman olmuş Beyaz Ruslara ait mekânların bile saldırıya uğramasıdır.”

2011

Günümüz yanlı bazı gazetelere göre de Zeytinburnu’ndaki olayı başlatanlar Kürtlerdir. Oysa saldırıya uğrayan ev ve işyerleri parti binaları Kürtlere aittir.

1955 ve sonrası

6–7 Eylül 1955 olayları, Rumların büyük göç dalgalarıyla ülkeden ayrılmasına neden oldu. Nesiller boyu bu topraklarda yaşamış olan İstanbul’un gayrimüslim yerlileri, olaylar sonucu evlerini ve anavatanlarını terk etmek

durumunda bırakılmışlardır.”

2011 sonrasında neler olur?

1) Kürtler Türklerin ve diğer azınlıkların olduğu kadar kendilerinin de olan bu vatanı asla terk etmezler!

2) Görünen odur ki, oynanan bin türlü oyun, yıldırma, işkence, faili meçhul vs gibi tüm baskı ve zulme karşı davalarından asla vazgeçmeyecek ve direnişlerini sürdüreceklerdir.

1955 / Özet

“6–7 Eylül olaylarının olduğu sırada Seferberlik Tetkik Kurulu’nda görevli olan, Sabri Yirmibeşoğlu, gazeteci Fatih Güllapoğlu’na verdiği röportajda 6–7 Eylül olayları hakkında şu demeci vermiştir.

“6–7 Eylül de bir Özel Harp işidir! Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı!”

İnanıyorum ki gelecek tarih, yaşadığımız son 30 yıllık sıcak ve kanlı süreci günümüz baş aktörlerinden birinin benzer bir itirafıyla yazacaktır!

Yazının başında “Tarihin hep kendini tekrarladığı bir ülkede yaşıyoruz” demiştim.

Sizce?

Saygımla...

...ve hayatın mesaisi bitti!

Kaçıncı kez hayatın kendisine hazırladığı, profesyonelce planlanmış oyunlardan biriyle karşı karşıyaydı gene genç kadın...

Sevmek istiyordu yeninden.

Bunun imkânsızlığına inandırmışken hem de kendini. Çok şey söylüyorlardı arkadaşları. Bedenin ve beynin kimyası, ruhun ihtiyaçları vs vs...

“Hepsinin canı cehenneme!” diye geçirirdi her defasında içinden. Onun tek istediği, artık çok yorulduğu bu yaşam keşmekeşinde, yalnız yaşadığı evine geldiğinde, yıllardır görmekten bıktığı duvarların soğuk selamsızlığına nispet, orada, burada, her yerde baktığında, Dünya’yı bile unutturacak, bir çift aşkla ışıldayan bakış, tuttuğunda artık buzulları kıskandıracak donmuşlukta ki içsel soğukluğunu eritecek sıcacık bir el ve gene bin asırdır yasakladığı gözyaşlarını, sarıldığında şelale gibi pervasız ve delice akıtabileceği, güvenli bir omuzdu...

O matematiksel/kimyasal/biyolojik yaşamak adına değil, gitgide öksüzleşen soluk alışlarının anlam kazanması için, teklediğini düşündüğü yüreğinin yeniden mutluluğun ritimselliğiyle çarpması için sevmek istiyordu sadece. Aşık olmak!

Kabuk bağlamayan yaraların kanamasıyla yorulmuş yüreğine, bir şans daha verme umudunun umutsuzluğuyla yola düşmüştü işte...

Tanımadığı, tanımadığı kadar, gördüğünde de hiç ama hiç kanının kıpırdamadığı ısınmadığı biriyle...

Bu ne deli cesarettir? bu ne cahil gözü karalığı?

Artık akıllı yorumlar yapmalar, analizler, fizibiliteler sonucunda kararlar almalar ve yola çıkmalardan bıkmış, ısrarla reddettiği bir aptal oyunun başrol oyuncusu olmuştu bile!

Geri dönemeyeceği sözler vermişti üstüne üstlük...

“Aptal!”

Bu nidayı kaç kez attığını hatırlamıyordu içinden. Kaç kez yalnız kalıp kendini bir güzel tokatlamak istediğininse sayısı çoktan aşmıştı bini...

Kendi kendini terapiye başlamıştı çaresizce. Abartıyordu belki de. Sevebilirdi, sevmeye çalışmalıydı en azından, çünkü o onu çok seviyordu ya hani?

Hayatının en yapay ve zorunlu gülücüklerini takınıyordu onunlayken...

sev-me-liy-di!

Beyaz atlı şövalyeyi beklerse daha çok bekleyecekti...

Ne gaflet!

Hayat çoktan mesaiye çıkmıştı ondan önce... O’nu gördü...

O?

Kadının varlığının bile farkında olamayacağı bir ortamda, sağa sola gülücükler saçıyor heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Aldığı her soluk, söylediği her sözcük, yaptığı en sıradan hareketiyle bile kadının düşüncelerini allak bullak etmiş, esirleştirdiği yüreğinin zincirlerini kırıp hayal dünyasının aşk diyarlarında kanatlanıp şarkılar söylemesine sebep olmuştu...

Hayat, başarılı mesailerinden birindeydi gene...

Kendisine yeni bir şans tanımak adına yola çıktığı adamın en yakın arkadaşıydı O!

Bunu öğrendiğinde ise çok geç kalmıştı artık...

Kimdi? neydi? kime aitti?

Bunu öğrenmesi uzun sürmedi. “Seni en yakın arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum.”

Söyleyeni heyecanlı bir mutlulukla gülümseten bu söz, kadının şakaklarına isabet etmiş serseri bir kurşun etkisi yapmıştı!

Başı döndü, geri adım atmaya kalktı. Hayır, gitmemeliydi oraya, onu bu şekilde bu konumda karşılamamalı, ilk intiba bu kadar yanlış bırakılmamalıydı...

Ama gitti...

Sunacağı tüm bahaneleri tükenmiş ve anlamsızlaşmıştı sanki. Ayakları farkındasız sürüklemişti kadını “O” na...

Ve karşısındaydı işte.

Yıllar sonra ilk kez bir erkek için “işte bu” dedirten sol çarpıntı hızla başlamıştı kandırmaca oyununa yine...

Duymuyor, görmüyor sadece hissediyordu. Beklenen şövalye karşısındaydı işte!

Ama yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış kimlikle...

Bir eksi aradı, “yanılmışım” diyebilmek için yalvardı tanrıya içinden delice.

Oyle bir şey olmalıydı ki bu, "Hayır ben abartmışım de zarbta dış görünüşüyle tezat bir kişiliği varmış, başlamadan biten bir göz yanılmasıymış" vs diyebilmek için kıvranıp durdu boşa...

Çünkü yakından tanıdıkça, güçlü kişiliği, kültürü, birikimi ve "bu kadar da olmaz" dedirtecek kadar ortak beğenileri çıkıyordu ortaya.

Bakarsa, hissettiklerini gizleyememekten korktuğu o derin, delen, gece gizemi karalığında gözleri veduydukça her ritmi ve tınısı hafızasına derince kazınan güçlü ve tok sesi!

Mutlulukla acı arasında gel-gitler yaşıyordu. Buna sevinmeli mi üzülmeli miydi?

Diğerinin artık neredeyse her söylediği sözün derin batmaları... can yakmaları... yok olma isteği, kurşun ağırlığında hükmediyordu aşkın sersemleştirdiği alabora düşüncelerine...

Bir eksi / bir artı... Hep böyle olmamış mıydı zaten? "Ne alıp veremediğin var benden ey hayat!" diye haykırmak istiyordu şimdi delice...

"Asla onun gibi olmaz bir daha" demişti, çok uzun zaman önce adını koymakta zorlanıp "tüm yaşanmışlıkların en büyük aşkı" dediği, kayıp gittiğinde avuçlarından...

Demek ki oluyordu.

Hayatta değişmeyen tek şeyin değişim olduğu gerçeği bir kez daha gümlledi kafasında

"O"na aşık olmuştu işte! Hem de ilk görüşte, hem de yıllardır tanıyormuşçasına, hem de vazgeçememesine... hem de... hem de... hem de...

Ya o?

Kim bilir? Belki de... belki de hayır. Hislerine çok güvenirdi. Eğer bu yıldırım aşkının sersemliğinin halisülasyonları değilse, onun da aynı duygular içinde olduğunu ve aynı çaresizliklerde kıvrandığını hissediyordu...

İlk karşılaştıklarında gayet rahat ve şen şakrak olan kişi, kısa zaman içerisinde ağırlaşmaya, gözlerini kaçırmaya, özellikle kadından uzak durmaya çaba harcar olmuştu. O mutlu ve rahat erkek gitmiş bakışlarına belirsizliğin ve sorgulamaların acısı oturmuş yorgun biri gelmişti adeta.

O kadar yanlış bir kimlikle çıkmıştı ki karşısına?

Ne umabilirdi ki? Ya da umabilirdi?

Sık sık beraber oluyorlardı, ama hep üç kişilik bir oyundu bu... Zaten onu görebilmenin başka sebebi ve şansı da yoktu...

Çaresizliğin çare arayışlarında debelenmeye bıraktı bedenini ve ruhunu genç kadın...

Ne olacaksa olmalıydı. Ya da hiç olmamalı mıydı?

En yakınındayken, başkasına aitmiş konumunda ona dokunamamak, konuşamamak ve ona biçilen rolü oynamak zorunda kalmak...

Tanrım bu nasıl bir kâbustu?

Zamansız zamanda gene bir iç cebelleşmeyle mi boğuşacaktı?

Ya da?

Evet ya da susacaktı.

Denedi ama başaramadı...

Onu görmek, hissetmek, yakınında duyumsamak... ve susmak...

Zordu...

Zor ötesi...

Milyonda bir karşısına çıkabilecek bu aşk ve mutluluk şansını göz göre göre kaçıramazdı. Yıllar sonra keşke diyeceği bir aptallık olurdu susmak.

Ve plansız bir akşamda ona açıldı. Açıldığını sandı ya da. Hem de bir telefon mesajıyla yaptı bu kendince hayati açıklamayı.

Ok yaydan çıkmıştı işte!

Asırlar gibi gelmişti beklemek...

Beklediği yanıt tokat gibi beynindeydi işte

"Sen ne diyorsun... yenge?!"

Hep adıyla hitap ederken ilk kez ve anlamsızca bu şekilde bir sözcükle son bağı koparmıştı aralarında

Ve perde!

Gene kazanan hayattı... çelmesini bir atmıştı ki gene;

Takılıp düşmemeye,

Pes etmemeye,

Dayanmak için,

İnsan değil... Ne olmalıydı?

Evet...

Ona gene pes etmek düşmüştü... havlu atmak... susmak... susmak... susmak...

Bu depremin ardından diğeriyle de kesin ve net konuşup "denedim ama olmuyor" diyerek kestirip atmıştı.

Günlerce içine kapandı. Artık eskiden olduğu gibi duvarlarıyla da konuşmuyordu.

Nerden bilebilirdi ki aylar sonra yaşayacağı depremin ilkinden daha şiddetli ve yıkıcı olacağını?

Ortak arkadaşlarından birisiyle karşılaşmıştı tesadüfen. Söz dönüp dolaşıp arkadaşlara gelmişti.

Ve "O" na...

"Aylardır içine kapanmış ve sanki yerine başka biri gelmişti. Geçenlerde evine gittim ısrarlarım karşısında tek

söylediği řu oldu;

- O benim yıllardır beklediğim hasretimdi! Ama bunu asla öğrenmemeli, çünkü arkadaşımızın aşkına bakmak erkeklige sığmaz. Ayrılışlar bile o bir zamanlar benim en yakın arkadaşımın aşkıydı!”

Gene hayat kazanmıştı...

Sustu genç kadın... Bir ömür daha susmaya yemin ederken içinden, saklamaya çalıştığı gözlerinden iki damla yaş süzöldü yanaklarından...

Ve hayatın mesaisi bitmişti!

YİĞİT'LİK TE İTLİK TE YÜREKTEDİR!

“Hem Kürt sorunundan besleniyorlar, hem de Kürtçeye sansür uyguluyorlar. Ben bunu kabul edemiyorum. Yiğit Bulut'u kınıyorum. Kendilerini gazeteci, aydın olarak gösterenler daha beyinlerinde bu sansürü aşamamışsa aşılacak çok mesafe var demektir”
Haber Türk Genel Yayın Yönetmeni Yiğit Bulut'un “Asla Kürtçe okunmayacak” ultimatoma rest çekip, sadece zatın Kürtçe yasağını çiğnemekle kalmayıp canlı yayında üstüne bir de Ermenice türkü okuyan Züleyha'ya ait bu sözler.

Anlayana...

Bu “sıradan bir yasağı” delmek değildi...

Bu, görünenin çok ötesinde bir yasak ve yine çok ötesinde bir başkaldırıydı...

Özde yiğitlik budur işte!

İl'den

Dil'den korkanlara en güzel şamardır bu!

Korkak yönetmenin, korkak sunucusuna, korkak koordinatörüne rağmen yüreğini ortaya koyarak ve program bitiminde, diğerlerinin söz söylemesine fırsat bile vermeden;

“Ben bir Kürt sanatçım, lütfen beni bir daha programlarınıza çağırmayın”

diyecek kadar da özgüvenli sanatçının sözleri çok manidar.

Ahmet Kaya'ya yapılan linç girişimi hala hafızalardan silinmemişken,

Aynur Doğan'a yapılan saldırı hala gündemdeyken,

Yenilerini denemek ve bunu “aydınım” diyen kesimlerin yapması hakikaten bu ülkede - siyasi manada çözülebilecek olsa bile - sosyolojik manada daha çok yol kat edilmesi gerektiğinin açık göstergesidir.

Sistem gladyatörleri, kirli ve haksız savaşlarında güçlenmek adına halkı arkalarına alma taktiğini her dönemde uygulamış ve ne yazık ki bunda da başarılı olmuşlardır.

Ekilen “yalan dolu” nifak tohumları öylesine kök salar ki toplumun bilinçaltında, gladyatörler bir gün savaşmaktan yorulup, -ya da bükemedikleri bileği öperek- arenadan çekildikten sonra bile toplumdaki izlerini silmek asırlar alır.

İşte sakızlaştırdığımız “kardeşi kardeşe kırdırmak” ifadesi tam da bu zihniyetlerin eseridir.

Yavuz Sultan Selim döneminde had safhaya ulaşan “alevi düşmanlığı” için oynanan kirli oyun ve isnatların bugün hala toplumda etkinliğini koruması buna verilebilecek en iyi örneklerdendir.

Kandırılmaya çok müsait kesimi anlamak daha kolay.

Peki ya, sanatçı,kalem adamı ve medya mensuplarının bu savaş çığırtnaklığı ortaklığına, şekillerden, renklerden korkaklığına ne demeli?

Birileri hala “tek” nakaratını tekrarlamaya devam etsin,

birileri hala - burunlarının dibinde ki akli selimlere kör bakıp - çözüm için ithal arayışlara sığınsın “sihirli değnekten” medet umup,

ve birileri kalemlerindeki yağlı sistemin artık bayatlamış ekmeğine bolca sürerek küçük rantlar peşinde koşsun varsın...

Her gün kan akıyor bu ülkenin topraklarına

Her gün birden çok ocağa ateş düşüyor

Her gün birden fazla ana -babanın yüreği ölüyor!

...ve katle ferman okuyan dinozorlar dünyaya kazık dikilmek istercesine hala inatla kök salarken;

Adı asker de olsa gerilla da;

Genç neslimiz tükeniyor gitgide,

Bu da biline!

Mübarek bir aya girdik

İnsani erdemlerin daha çok ön plana çıkması ve insanlık dışı eylemlerden daha çok rahatsızlık duymamız gereken günlerdeyiz...

Dilerim ki “inançlıyım” derken birileri bir adım daha yaklaşsın insanlığa...

Diller değil yürekler konuşsun bu defa

Empati yapabilen vicdanlar...

Biliyorum “ailenin şirin çocukları” yerden yere vuracak Züleyha'yı önümüzdeki günlerde,

Eminim çarşaf çarşaf “tu kaka” diyecekler “padişahın soytarıları” inatla,

İrki; Kürt, Türk, Ermeni, Çerkez, Arap.

İnancı, mezhebi; Sünni, Alevi, Musevi, Süryani.

İdeolojisi; Dindar, Liberal, Muhafazakâr, Devrimci, Ateist.

Ne olursa olsun,

Ben ve benim gibi “ çirkin ördek yavruları da” inatla şu gerçeği haykıracak,

Bize

Bu ülkeye

Zeliha'lar gerek!

Bütün mesele, sol kulağımızı tutmak için, sağ kolumuzu enseimizden dolamaktan vazgeçmek!
Dolandırmadan
Bulandırmadan
Korkmadan
Net!
Ve unutmamalı ki,
Yiğitlik te
İtlik te
Yürektedir!
Saygımla...

TOPLU DÜŞÜNCESİZLİK

“Hiç yazasım yok!”

“Neden uzun zamandır yazmıyorsun” diyenlere hep bu yanıtı verdim günlerce.
Hani bazen “dilimin ucunda ama...” diye başlayan çaresiz cümleler kurarız ya? O modaydım.

Bir başbakan düşünün ki;
Halkın arasına nefret söylemeleriyle nifak soksun kutuplaştırsın.
Halkı karşısına alıp kin ve öfke kussun.
İntikam yeminleri edip tehdit etsin.
Elindeki tüm cephane ve güçle çocuk, kadın, sivil demeden “düşüncesizce” saldırın, bombalasin, katletsin.

Bir muhalefet düşünün ki;
Normal zamanlarda kedi-köpek gibi cebelleştikleri ve hiçbir konuda zerre adam yerine koyup fikirlerini sormayan bir başbakanın kendi başına aldığı bir savaş kararını “düşüncesizce” ayakta alkışlasın!

Bir medya düşünün ki;
Bir kısmı, Başbakanı ve savaşı manşetlerinden “gaz verip” kışkırtarak can kaybını “gooooo!!!” naralarıyla “düşüncesizce” alkışlasın!

Bir kısmı da “üç maymunu oynayıp” sanki ülkelerinde böyle bir savaş yokmuşçasına havadan sudan haberlerle habercilik oynasın (!)

Bir halk düşünün ki;
Kan bağıyla olmasa da bir şekilde can bağıyla kaynaştığı diğer halkı “düşman” ilan etsin ve savaşı “düşüncesizce” alkışlasın!

...ve anlaşılmaz bir “düşüncesizlikle” suskun kalan (ya da susturulan) sivil toplum kuruluşları, aydınlar, eğitmenler, öğrenciler, memurlar, işçiler...

Öte yandan bu topraklara durmaksızın genç cesetleri düşün peş peşe.
Çoğu Kürt...
Çoğu Türk...

Bu uyuşmuş beyinler bir dakika düşünüp şu soruyu sormazlar mı kendilerine;
“Ölenler kimin çocukları?” diye...

Başbakanın, Generallerin, Siyasilerin değil elbette ama,

Ey Kürt sözcüğünden korkan “düşüncesizler”!
Ey Türk sözcüğüne tapan “düşüncesizler” !
Hani % 90’ı Müslüman olan bir ülkenin vatandaşları siz ya?

Hani hepimiz kardeşiz ya?
Ve hani mübarek ayda düşmanlık gütmek, kötülük düşünmek günah ya?
Oluk oluk evlatlarınızın kanını akıtıp içiyorsunuz bu tavırlarınızla

FARKINDA MISINIZ?

Ne dağlarda sadece Kürt evlatları var,
Ne de kıyıda sadece Türk.

Dağda Türk, kıyıda Kürtler de var biliyor musunuz?
Kardeşi kardeşe vurduranlar olarak geçeceksiniz tarihe duyuyor musunuz?

Sistemin güdülediği bir başbakanın artık “şahsi kin” haline getirip yarattığı bu kanlı savaşa dur demeyip, körü körüne alkışlayan “sözde” Müslümanlar,bunun vebalini Allah katında nasıl ödeyeceksiniz?

Geç kalacağınız kadar kaldınız da,
Daha fazla günah işlemeyin,
Daha çok pişman olmadan,
Daha çok geç kalmadan,
Birlik olup bu savaşa engel olun!

Bu kan içici diktatör zihniyete dur deyin!

Yüz yıl önce yine “kendi yarattığı” tedavi edilebilecek küçücük bir sivilceyi, ihmal, inkâr ve yanlış tedavi yöntemleriyle çibana çeviren,
Var olan şansı da otuz yıldır kullanmayıp, çıbanı patlatan bir zihniyetin mümessillerini, bedeninin tamamını kangrene çevirip yok etmeden durdurmak gerek!

Sadece doğuda değil,
Batıda da yürümeli halk
Batıda da protesto edilmeli
Akan kanlara batı da çığlık atıp isyan etmeli!

Ancak o zaman biter bu savaş
Bu kan
Bu gözyaşı...

Oysa ne kadar kolaydı(r) çözüm...

“Neden uzun zamandır yazmıyorsun? ” diyen dostlarım;
İşte bu yüzden yazamıyorum!

Yüz binlerin bu kadar “düşüncesizleştiği” bir ülkede yazacak “insanca” tek bir şey bulamadığım, göremediğim dahası bu “düşüncesizliği” anlayamadığım için,

HİÇ YAZASIM YOK!

Sanal alem ve iblisin çırakları!

Uzun bir aradan sonra yeniden merhaba!

Takip edenler iyi bilirler, yazılarımda ağırlık ülke gündemi ve siyasilerin çarpık duruşları üzerineydi.

Zaman zaman yaşamın sizi farklı ruh haline sokması kaçınılmazdır.

Bu aralar izlediğim programlar, okuduğum kitaplar ve gayri ihtiyari bir çekim gücüyle beni içine çeken o bilinmezlik nedeniyle psiko-sosyal bakış açılı bir ruh halindeyim.

Pek tabii ki Dünya ve ülke gündemini yakından izlemekle birlikte yazılarımdan mümkün mertebe uzak tutasım var bir süre...

Ekstra bir durum söz konusu olup zıvanadan çıkıp rotamı değiştirmeyene dek bu modda kalasım var...

Muhtemelen uzun soluklu yeni bir yazı dizisi olacak bu konuda yazacaklarım.

İnsanları izliyorum.

İnsanlar

İnsan

İN!

İnsanları gözlemliyorum.

Mutlular

Mutsuzlar

Mutluyu oynayan enkazlar!

İnsanları yazacağım.

Erdemliler

Erdemsizler

Erdemi kullanarak yaşam karartan iblisler!

Kimileri teknoloji dünyası, kimileri sanal âlem, kimileri de yalan dünya diyor adına.

Ülkem insanın bir kez daha çuvalladığının açık ve net fotoğrafı olan internet gerçeğinden söz ediyorum.

Aklıselim azınlığın bilinçli kullanıp işi, eğitimi ve sağlıklı ikili iletişim için çok istifade ettiği, rotasını şaşırılmış çoğunluğun ise kendi yarattıkları bataklıkta boğulup gittikleri bir garip âlem!

Sadece kendilerinin değil, giderken, inandırıp elini tuttuklarını da aynı bataklıkta boğan yok eden hasta ruhlar!

Gerçek hayattan neredeyse kopma noktasına gelecek kadar zamanının % 90'unu sanalda geçiren bu hasta ruhlu insanlar için iki şey söylenebilir.

1 – Kendi kalitesizliklerinde kişilerle arz talep uyumunda sahte bir mutluluk yaşayıp hızla tükenmekteler.

2 – Maddi beklenti, kariyer hevesi ve kendi çapsızlıklarıyla elde edemedikleri başarılar için kendilerine kapı aralayabilecek insanları usta bir oyunculukla etkileyip basamak olarak düşüncesiz bir aymazlıkla kullanmaktalar!

İkinci gruptaki insanlar toplum için en tehlikeli olan kesimdir.

Ben onlara; durmaksızın kötüye, yanlış ve insan kandırıp kullanma kurnazlığına çalışan beyinlerinden yola çıkarak İBLİSİN ÇIRAKLARI diyorum!

Sanala ayırdıkları zamanın verdiği deneyimle usta senaristlere taş çıkartırcasına ince hesaplanıp hazırlanmış senaryolarıyla günün moda deyiimiyle copy-paste yapıp, yüzlerce, binlerce hayatı karartmakta ,sonrasında ise bir şey olmamışçasına, ağızlarında bir öncekinin kan bulaşığı dururken daha, yeni avlar peşine düşmektedirler.

Bu vampir ruhlu iblisler, tabiri caizse kurban saflarında duran hedeftekiler için ciddi manada tehlikelidirler.

Doğru, bilinçli ve dozunda kullanılmadığında her türlü tehlikeye açık olan internetten çok az sayıda ebeveynin çocuklarını uzak tutabildiği, kalan çoğunluğun ise engel olamadığı bir toplumda, gençlerimiz, çocuklarımız ciddi tehlikelere maruz kalmaktadır ne yazık ki...

Artık neredeyse her eve girmiş bulunan internet furçası ve bunun yanında bilinçsiz kullanımın, kısa vadede zararları ,zaman zaman basın ve medyada da yer alıp bize uyarı niteliğinde sinyal vermiş olsa da toplum olarak asıl büyük

zararlarını uzun vadede hatta çok ta geç kalmış olarak göreğimizden kimsenin kuşkusunu olmasın!

“SEDAR BİZİM AİLENİN AZİZİYDİ...”

Ajanslara ve güne bomba gibi bir haber düştü dün sabah erkenden.
“BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık’ın oğlu Sedar Sakık intihar etti!”

(Tüm haber sitelerinde “Sidar” olarak yanlış yazılan Sedar adı Kürtçede üç ağaç anlamına geliyordu... ve Sedar genç yaşta kaybettikleri anneden, babalarına yadigar kalan üç fidanın en küçüğüdü...)

Ardından peş peşe asparagas rivayetler yarattı bir takım “hastalıklı” medya...
Senaryoların en acımasız ve çirkin olanı ise;
“ Sedar Sakık vuruldu” Olandı.

BDP Adıyaman Milletvekili Sırrı Süreyya Önder yaptığı açıklamada hepsini yalanladı ve itibar edilmemesini olayın intihar olduğunu belirtti...

Muhtemelen “hastalıklı” medya, Önder’in ilk açıklamasında geçen “ bir takım serseriler sokakta silah sıkıyorlardı” cümlesini her zaman olduğu gibi “anlamak istedikleri” şekilde saptırarak kullanmışlardı.
Haber duyduğum dakikalarda Eğitim-Sen’in Sıhhiye meydanında düzenlediği mitingi izlemek için yola çıkmak üzereydim.

Yolumu değiştirmedim ama yol güzergahımı yeniden çizdim kafamda hızla.
Yakın arkadaşım olan rahmetli Sidar Sakık’ın teyzesini aradım hemen. Sözlerin bittiği noktadaydık ikimiz de... Çok kötüydü... Sakık’ların ev adresini bile yarım yamalak verebildi bana...

Siirt’ten miting için gelen öğretmen arkadaşım ile konuştuk telefonla. Beni bekliyordu. Ona acı haberi verip, mitingde kısa süre kalabileceğimi Dikmen’e gideceğimi söyledim.

Sıhhiye otobüs ve metro duraklarının kapatılması yüzünden Kızılay’da inip alana yürüdüm. Bir saate yakın alana girebilme mücadelesi verdim. Nihayet birkaç resim alıp arkadaşım ile da görüşüp ayrıldım alandan.

Acılı arkadaşımın verdiği adres yanlış ve eksik olduğundan taksi aktarmalı ve geç te olsa Sakık’ların evine ulaşmıştım nihayet.

Hep söylerim; her yerde her durumda konuşabilirim ve söyleyebilecek birkaç sözüm vardır. Nutkumun tutulduğu durum ise ölümdür. Hayatım boyunca en az kullandığım sözdür “başın sağ olsun” demek...
...ve hep gri gelir bana yas evleri... kırmızıya boyanmış olsa bile gri!
Kasvetin acıyla karışık kara bulut gibi çöktüğü binanın önüne geldiğimizde binanın önünde gördüğüm ambulans bile sanki sessiz bir avazla acıyı haykırıyordu... Taksiden inmek bile ne zordu...

Şahin Apartmanı No: 60’ın önündeydim. 9 numaralı dairenin önünde duraksadım biraz. Elim fotoğraf makineme gitti geldi... Vazgeçtim. Bir an mesleğimi unutmam gerektiğini emretti insanlığım ve dairenin önünde sıra sıra dizilmiş ayakkabılar...

İçerden müzik sesi gelmiyorsa eğer, oldum olası korkutmuştur beni daire önlerinde yığılı ayakkabılar.
Bu kez de içerden, insanı olduğu yere çakan Kürtçe ağıtlar geliyordu...

İçerisi de griydi...

“Sedar annesinin yanına gitti heval...”

Omzumda ağlayan arkadaşım yeğenin taze acısıyla birlikte 5 yıl önce yine bu evde kaybettiği kız kardeşinin acısını da yaşıyordu... Evet, meslek yoktu o an... arkadaşlık vardı... dostluk... tarifsiz acıyı bölüşmek vardı... bambaşka duygular vardı...

“ Çok sayıda basın mensubu girmek istedi ama izin vermedik... lütfen sen de özelimize dokunma heval... resim alma içerden... gel seni Sedar’ımızın odasına çıkarayım...”

Bir balkon bu kadar ürkütmüş acı vermişti bana...4. Kattaydık... Aşağıya baktım... Şeritlerle çevrilmiş beton alana... Kurtulmak zaten mucize olurdu sanırım... Kan izinin yıkandığı yer ıslaktı hala...

Balkondan fotoğraf almama izin verdi arkadaşım. Ama içinden geçtiğimiz Sedar’ın odasında kapattım makineyi.

“manşetler atmışlar” dedim.

“ Yazıklar olsun... böyle bir zamanda bari yapmayın be...”

Salonda tüm yakınları vardı... Anneanne, teyzeler, halalar... Biri yoktu sadece... Beş yıl önce kaybettiği annesi...

O, Sedar’ını karşılamakla meşguldü çünkü o an...

“Sedar e me zawa buyeeree!”
(Sedar’ımız damat oldu...)

Bekar ölen erkeklerimize yakılan en acı ağıttır bu bizde...

Arada Türkçe ağıtlar yükseliyor...

“Bir kız için değer miydi be Sedar?”

Anlaşılan o ki; Bu bir aşk intiharıydı...

Ne garip? Aşk gibi güzel bir kavramla intihar gibi kötü bir kavramın bir araya gelmesi...

“ İstanbul’da özel bir üniversitede radyo televizyon okumuş... Orada tanışıp birbirlerini deli gibi sevdikleri bir kız varmış... Son zamanlarda araları kötüymüş... Ayrılmışlar galiba... Bu ilk değil... Birkaç gün önce de hap içerek intiharı denemiş diyorlar... Ama kurtarılmış... Sonraki günlerde de garip davranışları dikkat çekiyormuş... Arabasıyla sağa sola çarpıp ucuz atlatmış hep... İlk intihar denemesini duyan kız arkadaşı İstanbul’dan gelip iki gün kalmış Ankara’da... Barışıyorlar muhtemelen... Ama gidince tekrar sorunlar baş göstermiş olacak ki aralarında tartışmalar yaşanmış telefonda... Sedar internetteki twitter ve face hesaplarını kapatmış... Dün gece katta dubleks olan evlerinde üst kattaki odasında yüksek sesle tartışıyormuş telefonda... Sesin gitgide yükseldiğini alt katta ki odada duyan babası dayanamayıp odasına çıkıyor... Sedar odasının balkonunda konuşuyormuş telefonla... ve konuşma devam ederken aniden balkondan aşağıya atıyor kendisini... Baba koşup yakalamak istiyor ama başaramıyor...”

Bölük pörçük anlatılanlardı bunlar...

Ne kadar doğru, ne kadar acının yarattığı ruh haliyle bir takım duyum parçalarını kendince birleştirip anlatmaktır bilinmez elbet...Bilinen tek şey Sedar’ın genç yaşta bu ani ölümüyle sevenlerini gerçekten tarifi imkasız bir acıya boğduğuydu...

Odasındaki bilgisayarı ve telefonu incelenmek üzere yetkililerce teslim alınmıştı... Bir iki fotoğrafını da olaydan sonra bir ara ağabeyi “bir yerlere vermek üzere” alıp götürmüştü... Başka da fotoğrafı yoktu evde...

Sırrı Sakık’ın yanına gitmek istiyordum. Bir yakınının Hoşdere’de ki ofisinde başsağlığı ziyaretlerini kabul ettiğini öğrendim. Adresi alıp çıktım.

Ben binaya girerken birkaç gazeteci çıkıyordu... Gençler vardı bina girişinde... Fotoğraflarından tanıdığım kadarıyla iki ağabeyi de o gençler arasındaydı... Ofise girmeden makinemi çantama koymuştum... Sakık’ın acısına saygımdan kullanmayı da hiç düşünmüyordum.

Hasip Kaplan, Bengi Yıldız ve birkaç milletvekili ile birlikte 20 -30 kişinin bulunduğu salonda sessiz ve ağır bir hava esiyordu...

“Yarın Gölbaşı’nda annesinin mezarı yanına defnedilecek...” denildi konuşma arasında...

Sorduğumda, Sırrı Sakık’ın iyi olmadığını bir süreliğine salondan çıktığını söylediler... On beş dakika sonra içeri geldi Sakık...

Öncesinde konuşulardan öğrendiğim kadarıyla sakinleştirici yapılmıştı. Sakin gibi görünüyordu. Ama on yaş birden çökmüş sanki...

Acısına rağmen salondaki kalabalık içinde beni fark edip yanıma geldi ve “hoş geldiniz” diyerek tokalaştı... Zorlanarak ta olsa “başınız sağ olsun...” diyebilmişim.

Metanetli durmaya, gelenlerle ilgilenmeye çalışıyordu ama başka bir alemde yaşıyor gibiydi...

Bir ara yanına gittim;

“ Konuşmakta zorlanıyorum Sayın vekilim. Acınıza saygımdan fotoğraf almayacak konuşmanızı kaydetmeyeceğim, ama bugün bazı manşetler çok üzdü beni... istedim ki gerçekleri yazayım ben...” dedim.

“Çok teşekkür ederim. Haklısınız, biz de duyduk o manşetleri... Ayıptır, yazıktır... İnsanların acısını bile bu şekilde kirlenip çarpıtmak bu tür asılsız manşetler atmak çok çirkin... “

Evet, cidden ayıptır!

“ Sırrı Süreyya Önder ile oturuyorduk bizde... Bir ara sokaktan silah sesleri geldi... Sedar dışarıdaydı... Silah sesleri telaşlandırdı bizi... Arayıp geç kalmamasını eve gelmesini söyledim... Daha sonra dayanamayıp kendim gidip getirdim eve... Epey sonra da o olay oldu işte... Ah keşke getirmeseydim eve... Getirmeseydim...”

Arada kafasını geriye atıp derin bir iç çekerek ana diliyle “Oy limin!” Dediği anlarda yüzündeki ifade bir babanın yaşayabileceği en büyük çaresizliğin resmiydi...

“ Ah bir tanısaydınız.... Tanısaydınız ah... Kimse kırılmamıştır ondan... Herkes severdi... Çok sevilirdi biliyor musunuz? Hani her evin her ailenin bir azizi vardır ya? Sedar da bizim ailenin aziziydi...”

Duyumları soruyorum;

“ Kız meselesiydi diyorlar...? “

Beni duyuyor ya da duymuyor bilemiyorum, onaylamıyor... Reddetmiyor da...Genel bir yanıt veriyor, acısına hürmeten susup yinelemiyorum sorumu...

“ Bunalımdaydı... gençlik bunalımları işte... son günlerde iyi değildi... ah! Tutamadım... yetişemedim... kurtaramadım ...”

Beceriksizce konuşmayı değiştirmeye çabalıyorum;

“ Burada mı devam edecek taziye yoksa parti merkezinde mi?” Diyecek gibi oluyorum,

“ Burası küçük... Yarın için Çankaya’da daha büyük bir yer ayarladık... Orada kabul edeceğiz ziyaretleri...”

“Başbakan ve diğer liderler aradılar/geldiler mi?”

“ Başbakan aradı... Kemal bey ve bir çok vekil de aradı...Vekillerden gelenler de oldu sağolsunlar...”

Konumu nedeniyle ağır ve metanetli durmaya çalışan baba gün boyu ağlamaktan şişip kızarmış gözleriyle ağlamamaya direniyordu bu kez ...

Daha fazla üzmemek için izin isteyip vedalaştım...

Tam salondan çıkıyordum ki Ahmet Türk ve bir kadın milletvekili girdi salona...

Türk’le sarıldıklarına direncini yitirmişti acılı baba... Hıçkırarak ağladılar. O tabloya daha fazla tanıklık edemeyip hızla çıktım binadan...

Zor bir gündü... ve zor bir yazı oldu...

Allah rahmet eylesin...

Babasına kardeşlerine ve geride bıraktığı tüm sevenlerine sabır diliyorum.

Sosyal paylaşım sitelerinde , bu denli büyük bir acıyı bile, canileşmiş egolarına malzeme yapıp sevinç nidaları atan ırkçı zihniyetlere ise tek şey söylüyorum;

Yazıklar olsun!

yazı linki

<http://www.tepkihaber.com/makale/gulten-kahraman/sakik-sedar-bizim-ailenin-aziziydi/17.html>

şizofren düşünceler(im)...

şizofren düşünceler(im)...

"zamanı geri çevirmek mümkün olsaydı keşke!" diye sesli düşündüm biran...

dün, mutuluğu ölümsüzleştirmek için çekilen fotoğraflar, neden derin acılar yaşatır bugün? anlaması çok zor bir çelişki bu...

"yüreğim ellerinde " sözü ne kadar yalansa, o kadar sahipsiz şimdi "piç aşklar mezarlığı" yüregim...

sahipsiz mektuplarım kadar öksüz şimdi, yüreğimden damlayan sözler...biraz kan rengi... acıtan... kimsesizliğim cami avlusunda bebek çığılığı!

ağlamayacak bulutun, ıslatmayacağı toprakta, yeşermeyecek bir yaban gülü kadar umutsuz ve imkansız bir sevda bu...

sus yüreğim... yok duyanın... basitleşmekse adı bu figanın, dilsizlik yakışır sana...sus... çığılık çığılığa sus...

sahipsiz mektuplar...

"yaz" dedin hep...

"gülümse lütfen" demiştin sana hani bir keresinde seni üzdüğümde?
"içimden gelmese yapamam" demiştin sen de hani?
öyle işte prensim...

gelmedi mi?
geldi tabi ki... hem nasıl... hem neler neler...
ama inan her defasında tutuldu elim...
niye korktum biliyor musun seni yazmaktan?
anlatamamaktı en büyük korkum!
seni... bendeki yerini... yüreğimce dile getirememekti...

kolay mı sanıyorsun anlatabilmek bendeki seni?

"kaşımı gözümü" dedin
"havamı,
boyumu posumu
yakışıklılığımı..."

çocuksu egona sayıyordum isteklerini,
gülümserken seni delirtircesine...

.....

ey benim kendindeki en büyük erdemleri göremeyen sevgilim!

ey saydıklarının sıradan şeyler olup binlerce erkekte var ve anlamsız olduğunu bilmek istemeyen sevdiğim!

bilsen ne kolaydır istediklerini yazmak...
ki bilirsin yüzlercesi binlerce kez yazdı sana onları...
ki her biri diğerinden sahte, diğerinden avcı, diğerinden onursuz...

söylesene sevdiğim?

gerçekten seven bir yürekte dökülmedikçe ne anlamı vardır söylenenin, yazılanın?
zamanından yüreğinden çalmaktan öte ne kazandırdı söylesene bitanem?

hatırlasana?

ki ben unutamayacağım asla... inanıyorum ki sen de...

o tatlıdaki özü pak delikanlıyı hatırla sevdam.

o her şeye rağmen kimsenin bırak dokunmayı farkında bile olamadığı kapısını bile aralayamadığı o koca yüreği
hatırla içimin ısıtı.

hani o özü,

güneş bakışlı gözlerinden akmasına engel olamadığın o damlaları?

farkında bile değildin o an yaratılmış en güzel adam olduğunun!...

ağladıkça güzelleşiyor

güzelleştikçe büyüyordun bende!

issiz ve kırgın yüreğimi daraltıyordun bana...

sen doluyordun

sen oluyordun

ve yüreğim her saniye daha çok sana yürüyordu!

ilk dokunduğunu hatırla ellerime...

hani liseli çocukların ürkekliği

köylü delikanlıların saf ve bakir mahcupluğuyla hani?

tanımasak ta

farkında bile olmasak ta o büyülü anlarda yine de çekinmiştik bakan gözlerden,

... ve masanın altında buluşmuştu ellerimiz...

kutsallığı bize kalsın diyeydi belki de

belki de göze gelmesin çoklaşmasın diyeydi saklanmamız kim bilir?

ne mutluyduk ah!
"dursun zaman!" dedin mi içinden sen de sevdam?
"bitmesin" dedin mi ben gibi sen de için için?
ben mi?
"şuan ölsem!" dedim sevdam!
ölsem...

yüreğimin en mutlu anıydı belki de o an inan...
mutluluktan ölen var mıdır sevdam?
ben olurum belki de ölseydim o an!

ayları devirdik... yılları sardık ileriye...
öyle ki;
"bir sigara içelim mi?" deyip kalktığımızda,
sevdası asırlardır yüreğimizde kök salmış eskimeyen bir sevgiliydik birbirimizde.

o yüzdendi kaçmadığım öptüğünde dudağımdan ilk kez...
o güvendendi elimi tuttuğunda kaygısızca sardığım elini...
ve o huzurdandı başım omzunda, kürtçe ezgiyi dinlemem mutlu dudaklarından döküldüğünde...

ağlamıştım hatırlıyor musun çenemden tutup gözlerime baktığında ilk...
"hep mutluluktan ağla böyle gülüm" demiştin...

...ve sen o an benim gözlerimle bakabilseydin kendine,
bir erkeğin ancak bu kadar yakışıklı olabileceğini anlardın!

o ana kadar bildiklerinden çok farklı hem de...
çünkü sen o an ilk kez bir kadına inanarak "gülüm" diyordun
çünkü sen seviyordun!
seven erkek te kadın da güzelleşirmiş sevdam,
...ve ben sana sonsuza kadar inanıyordum!

"yüreğindeki sızı gibi mi?" demiştin hani?
dudağımdaki masum tadın bıraktığı tatlı sızı, ilk ayrılığımızda yüreğime çöreklenmişti işte...
oysa toplasan kaç saat olmuştu ki buluşalı gözlerimiz?
kaç dakika hissetmişti ellerimiz sıcaklıklarını birbirinin?
ne verdiğimiz söz vardı birbirimize?
ne yarınlar vaat etmiştik...
yürektik sadece...
özdük...
bizdik...
o kadardık işte...

hiçbir takvimin hiçbir saatin tarif edemeyeceği zamana düşmüştük biz.
aşkı o zamanın adı
sevdaydı...
bizdik...

siyabend hissetmiş miydi yüreğimizi sence?
mem mutlu olmuş muydu acaba yaşadıklarımızdan?
xece ve zin huzura ermişler miydi yattıkları yerlerden?

sen hayatının en büyük hızını yaparken yollarda kutsal aşkların şarkılarını haykırmıştın mezopotamya dağlarına, kızıl topraklara...

ben karşımdakini görmeyecek kadar sevdalı bakışlarımı, yüzümdeki en çocuksu ve teniz gülümseyişimi saklamaya çalışmıştım olmak istemediğim o ortamda insanlardan...

aşk buydu işte!
buydu seveda!

ve asırlar sonra mezopotamya kutsal bir aşka daha tanıklık ediyordu işte yeniden!

...ve işte ilk kez o gece huzursuz etmemiştin bizi uyuyamamak...
düşlemenin en güzelini yaşamıştık...
ve özlemin en doruğunu...

.....

bana ulaşmamamak delirtmişti seni
sana ulaşılır olamamanın beni delirttiği kadar...
bir mucizeyi yakalamışken parmaklarının arasından kayıp gittiğine seyirci kalmanın çaresizlikle,
“yeter!” demiştin.
aynı çaresizlikle dibe vurmuştu bu sözün beni...
anlatamıyordum
anlamıyordun
anlamsızlığın koynuna yuvarlanıyorduk her beşer gibi...

mutsuz ruhumu kamufle etmeye yetmiyordu bedenimin zoraki dili...
içime akıyordu acıyan yüreğimin yaşları...
“yetmemeli!” diyordum çaresiz sessiz ama avaz avaz!

duydun!
hissettin!
...ve o koca yüreğini alıp avucuna yollara vurdun sorgusuz...

“ on beş dakika sonra sendeyim” dediğin an,
serçeler sardı göğünü niseybîn’in görmeliydin!
çiçek açtı rengârenk ağaçları,
güneşi görmeliydin sevdam güneşi!
bu kadar güzel güldüğünü görmemiştin inan!

mutlu serçelerden farksız yüreğim avuçlarına düşmek için kanat çırpıyordu ah!

“geldim işte”
“bekliyordum”

tanrım!
hangi kalem yazabilirdi o anı?
hangi şair anlatabilirdi duygularımızı?
ve hangi ressam çizebilirdi dışa vuran güzelliğimizi?

...ve sen o an benim gözlerimle bakabilseydin kendine,
bir erkeğin ancak bu kadar yürekli olabileceğini anlardın!

“gitsek... yok olsak... sadece sen ve ben olsak.” dedin.
“güneşe gidelim mi sevdam?” dedim ben de.
batmak istemiyordu adeta güneşimiz hatırlasana?
bizi
mutluluğumuzu
aşkı
izlemekten o da çok mutluydu sanki...
ki asırlardır özlediğiymi belli ki onunda...

“ güneşe bakıyorum” dedim.
“benim güneşim yanında” dedin

utanarak baktım.
bir çift güneş kamaştırmıştı gözlerimi...
ışıl ışıl
çocuksu ve saf
erkeksi ve güçlü
sevdalı ve iddialı!
“iki güneşimle mutluyum” dedim...

kızıl topraklar ve geceydi tenlerimizin ilk vuslatın tanık olan.
yakınlaşıyorduk...

bilsen ne çok koymuştu ikinci ayrılık...
zorlanıyordu artık yüreğim
alışamıyordu yokluğuna... yok olmana...

koşar adım geçsin istedim akreple yelkovan...
peş peşe yırtılsın istedim yaprakları takvimin
batsa güneş
doğsa ay
koşsam sana
koşsan bana sen

yarın yokmuşçasına kavuşsak diye birbirimize!

“evinin yakınlarından da geçsek mi? hep istemiştik görmeyi...” dedim.

“sürprizdi.” demiştin...

ömrümün en anlamlı sofrasıydı, ellerinle hazırladığın bana...

çocuksu sevincimiz ve korkularımızla şaşkındık ikimiz de...

ama bir çocuk saflığıyla da mutluyduk!

...ve ben seni, senin yaşadığın dünyada soluduğun yerde seviyor olmanın tarifsiz derinliğinde kayboluyordum...

.....

evet, hayatımın en yasak korkusuydu yaşadığımız,

evet, üzmemek için birbirimizi, istemeden de olsa korkumuz,

belki yanılttı evet!

ama güzel gözlüm

ama köroğlu yüreğim

aşkı!

...ve sen o an benim gözlerimle bakabilseydin kendine,
bir erkeğin ancak bu kadar cesur olabileceğini anlardın!

.....

sevgin korkularımı

güvenin yasaklarımı yendi...

yüreğimden sonra

hükmettin ruhuma da

bendin artık sen

ve ben iliklerime kadar sen!

doruklara sevdalanmak bu olsa gerekti.

takvimler yirmi bir mart diyordu yeniden doğuşumuza...

saatler yirmiyi gösterirken kutsuyordu sevdamızı...

.....

üçüncü ayrılık sandığım en uzun ayrılığımızmış oysa... düşünememiştik bile...
bilseydim?

saliselere hapseder miydim öpüşünü?

kopabilir miydim kollarının güçlü sıcaklığından?

bilseydim ah!

nisanın birinde sınıadım aşkımızı eşekçe...

sustuğun o saliseler asır geldi yüreğime

öleceğim sandım o an

duracaktı yüreğim kendi yalanına sanki...

tam arayıp “şaka” diyeyim derken ardından

arayan sendin

“neden?” dedin hiç tanımadığım o sesinle...

üşüdüm... korktum... yok oluyordum...

“şakaydı sevdam!” dediğimde;

“yüreğim duracaktı...” dedin.

sen şımarık kahkahalarımı duysan da,

ağlıyordum ben onlarca kalabalığın arasında

sesin benden uzaklaştığında...

bilmedin!

evet, aşkı yaşadığımız

sevdaydı

onurdu

namustu

yaşamının ta kendisiydi!

...ve sen o an benim gözlerimle bakabilseydin kendine,
bir erkeğin ancak bu kadar mert olabileceğini anlardın!

aşkımız sınavı geçmişti...

“alacağın olsun...” dese de dilin

inaniyorum ki sevdam, bayram etmişti sol yanı bedeninin!”
ki benim de!
şükrediyorduk için için
u/mutluyduk...

...ve bugün tam yirmi biri yine hasreti yutkunduğumuzun...
delice özlerken
isterken çılgınca
dokunamamak bile gülüşlerimize
ellerimizi hissedememek ne zordur ah!

doruklara çıkıp dibe vurmalarımız bundandır sevdam!
bir an soluklarımızda ölmek isteyip hemen ardından birbirimizi öldürmek istemelerimiz bundan!
kırıp dökmelerimiz
vazgeçemeyişimiz
dönüp dönüp başa sarmalarımız bundan!

şuan yine ezan okunuyor sevdam...

sabah ezanı ki en sevdiğim
bilirsin,
her arayışın ezana rastlar... hikmetinden sual sorulmaz... hayra yor...

seni diledim tanrıdan ilk kez bu kadar içten
“ezanlar hürmetine ayırma bizi rabbim” dedim ilk...
“bizi bize helal kıl yüce tanrım”
“ kavuşalım sonsuza dek...” dedim...

duysan sen de dilerdin aynısı bilirim sevdam.
“âmin” derdin en içtenliğiyle yüreğinin... bilirim.

takvim on nisan diyor şimdi...
sabahın beşini geçiyorken saatler...
yine de uyku yok özleyen gözlerimde
mutsuz değilim
hele pişman asla!
seni yazdım
seni anlattım ya
artık yazılar da ortak ya sevdamıza?
mutluyum... umutlu... huzurlu...

seni seviyorum kızıl toprakların prensi!
S e n i s e v i y o r u m.....

hayat işte

" ister kırılıp dökülelim...ister yok olup dirilelim... sevişmeden uyumayalım, anlaşmadan ölmeyelim..." diyor radyodaki ses...direksiyondaki arkadaşı: "ne o, ağlıyor musun yoksa? neden etkilendin bu kadar anlamadım? " gibi saçma birşey soruyor yüzüne bakmadan...kafasını çevirmeden: " anlaşmadan öleceğiz galiba..." diye geçiriyor aklından kendisi de...arkadaşı duymuyor...ve saate aldirmaksızın, şehre çöken karanlığın en dibine vurmak, o derinde yitip yok olmak için ara sokaklara dalıyorlar konuşmadan... derin uykuda olmalı çorbacı aynasızlar... gösterge engelsiz özgürlüğün tadını çıkarıyor pis gülüşüyle ... " anlaşmadan ölmeyelim..." nakaratı kulağından diline bulaşıyor mırıltımsı... ve aklına çöreklenen gözlerin suçlu sahibi, yüreğinde asla unutamadağı eski sevgili, koynunda bir türlü dünyasının uydusu olamamış ay ile uyuyor... derin bir iç çekişle "hayat işte..." dediğini duyuyor direksiyondaki arkadaş... yanıtıyor o da belli belirsiz..." evet...hayat işte..."

DİNAMO KATİLLER

Çok yazıldı çizildi bu akla zarar vahşetin üstüne.

Tuşlara basmasını bilen herkes ama herkes bir şekilde dışa vurdu duygularını./ ama lehte ama aleyhte.

Samimi olan sadece halktı. ille de halktan analar...

Bir şekilde yaka etiketi taşıyanlar ise sadece kendi egolarını tatmin ettiler.

Siyasi, sanatsal, medyatik egolar!

“Fırsat bu!” diye kendini ortaya atanlar “gündem yaratmak ” uğruna neler yapmadılar ki?

Milletvekili görünümlü bir kadın “Dünyada da böyle yapılıyor” savunmasıyla: tek tip kıyafetli partili kadın üyelerini Kızılay’ın göbeğinde toplayıp dans etti.

- Evet, dünyada örnekleri vardır bu tür tepkilerin. Ancak: Dans ederken yüzünüzdeki o “utandırıp tiksindiren” kocaman gülüşler ve kahkahalar neyin nesiydi acaba?

Türkücü görünümlü bir erkek, bir kesime yaranmak adına önce “mini etek giyenler” diye suçladı, tepki alınca da silip, “ah vah” etti.Sonunda beklenen oldu ve o da “beyabilerin dıne pelesenk olmuş deyimle) “ ben yapmadım paralelciler yaptı” dedi (!)

- Sen önce suratındaki kapkara “otel” lekesini temizle!

(reyting budalası ve değişken kişilikli olan bu zat, vaktiyle şarkıcı sevgilisinin “mini eteklerini” makasla parçalamıştı. Kişinin fikri ne ise zikri de oymuş demek ki (!))

Gazete görünümlü bir paçavra da “mini eteğe” gönderme yaparak “... Yaşam tarzı ölüm getirdi” gibi katledileni suçlayıp katili aklayan bir manşetle duyurdu haberi.

- 70 yaşındaki köşe yazarınızın tecavüz ettiği kız çocuğu da mı mini etek giymişti?

-

- Sapıklığın bahanesi olabilir mi?

(dine mal ederek, 365 gün kadını aşağılayan, tecavüzü legalleştiren paçavra yakın tarihte “ insan kesen İŞİD soytarısını da alkışlamış destek vermişti. Fikir ve zikir meselesi yine (!))

Sosyal medyada durum daha vahimdi.

Katillerin kişisel hesaplarındaki söylem ve fotoğraflarından ülkücü oldukları ortaya çıkınca karşıt görüşlüler arasında başlayan tartışmalar ise insanlıkta nasıl dibe vurduğumuzun bir göstergesiydi adeta...

(Birileri de kolları sıvayıp sokaklara caddelere verdiler ismini Özgecan'ın...)

Verdiğim üç örnekten ibaret te değil yazılan çizilenler tabi.

En üst yetkilisinden, en sıradan vatandaşına kadar..

Birçok şehirde tepkiler sokağa taşıtı ve tansiyonu yüksek eylemlere döndüştü.

Üç isme kilitlendik. Üç caniyeye lanetler yağdırıp “idam edilsinler”, “hadım edilsinler” “ aynı eylemle cezalandırılınsınlar” diye çığlık atıyoruz günlerdir.

Sorunlarımızı sadece o an, o gün sıcağı sıcağına hem de bağıra çağıra tartışıyoruz. Sakin ve mantıklı çözümler üretme, üzerinde tartışma ise hak getire!

B12 fukarası topluluklar olarak, basit algılayıp, küçük düşünüp beylik ve büyük çığlıklar atıyoruz.

Lehte ya da aleyhte herkesin dilindeki en popüler argüman ise din!

Gündem yeni bir olayla değişince ilkinin hemen unutacak kadar da balık hafızalısınız.

.....

Toplum ve adalet olarak dibin de dibine vurmuş bu ülkede üç kişiden ibaret değil tehlik.

Hemen her gün bir başka adreste kadınlar ve çocuklar tecavüze uğruyor katlediliyor.Ne yazık ki bu son da olmayacak. (olsa keşke...)

Diğerlerinden farkı, olayın vuku bulduğu yer, sebep ve katil(ler)in sadistlikte akli dumura uğratan yöntemleri kullanmış olmalarıydı belki de...

Şöyle bir hafızamızı yoklayalım. Kayseri’de, Kars’ta, İstanbul’da ve daha sayamadığım birçok ilde yaşanan, kurbanlarının kadınlar ve çocuklar olduğu tecavüz ve cinayet olaylarının hangisi diğerinden daha katlanılabilir ki?

Hiçbiri!

Hali hazırda bir takım yerleri (haksız yere) işgal eden, basın, sanat ve siyaset camiasında (ve çok farklı yer ve mevkilerde) bulunan, kendilerine göre de “belli kitlelere” sahip olan, o kitleleri etkileme, yönlendirme gibi bir gücü ellerinde bulunduran kişi ve kurumlar var.

Yazıp çizdiklerinin, söylediklerinin satır aralarını dikkatli okursak hepsinin de en az o üç cani kadar tehlikeli olduklarını görürüz.

Gizli mesajlarla halkta (özellikle de buna çok müsait, hasta, cahil ve müridvari biatkarlarda) yarattıkları – bile isteye yaratmak istedikleri- algı operasyonunun tehlikesinin farkında mıyız?

Haydi, üç pisliği astık diyelim. Kurtulacak mıyız? Arkamıza yaslanıp oh çekerek rahat uyuyabilecek miyiz?

İşte, sokakta, hatta komşularımız arasında kaç sapkın ve cani ruhunu taşıyanlar var biliyor muyuz?

TV izlediğimizde, gazete okuduğumuzda, internete girdiğimizde karşımızda boy gösteren sayısız katil adayı var! Münferit olaylarda adı sanı belli bir iki kişi katil olarak muhatap alınır gereken yapılır ya da yapılmaz. Ya onlardan daha tehlikeli ve asla "katil sensin" diye muhatap alıp suçlayamayacağımız, bundan çok rahat sıyrılabilecek o azmettiren "dinamo katilleri" ne yapacağız?

Son dört gündür kaç ananın genç kızı dışarı çıktığında ardından " Taksiye binme! Minibüste tek kalma iki durak önce in yürü! Telefonunu açık tut! Kime nereye gidiyorsan bana dakika dakika yaz, bildir!" diyerek, hep yaptığından beş kat daha fazla uyardığını, gelene kadar da eli yüreğinde beklediğini ve beş kat daha korktuğunu biliyor musunuz? Hatta: " Onu giyme kısa! Bunu giyme açık! Süslenme!" vs gibi yasaklar koyduğunu?

Buna rağmen yine de akşama kadar telefonu elinden düşürmeyip korkuyla beklediğini? Mevcut sistemden geçmişin intikamını alma planında kantarın topuzunu kaçıran günün "kanun koyucuları" özellikle kadınlar ve çocukları hedef alarak gerek adalet ve ceza sisteminde, gerek eğitimde gerekse medeni kanunda ayan beyan veya gizli yaptığı aleyhte uygulamalarla (yenilikler (!)) zaten temelde hasta olan sapkınları nasıl cesaretlendirdiği, hedeflerindeki ise nasıl korku ve kaygıya düşürdüğü, yaşamı zehir ettiğini hangimiz bilmiyoruz?

.....

Hangi birini asalım?

"Erkek durup dururken cinayet işlemez' diyen emniyet müdürünü mü?

"Sen de mini etek giymeseydin" diyen türkücüyü mü?

" Mini etek giymesi tecavüz ve ölüm getirdi" diyen gazeteciyi mi?

Aralarında siyasetçi, asker, memur ve işadamlarının bulunduğu 40 kişinin tecavüz ettiği N.Ç. için. "Rızası varmış" diyen mahkeme heyetini mi?

Söyleyin hangisini asalım?

Ama ailede,

Ama eğitimde,

Ama siyasette,

Ama sanatta,

Bu ülkede asıl asılması gereken:

Kadını aşağılayan, zihniyettir!

Herkes söyleyebileceğim çok söz var dlimde ama?

Sana yok...

Seni koruyamayan bir ülkede yaşadığım için beni affet Özgecan...

Utaniyorum!

Söz bitti...

.....

Not: Yazımı bitirdiğim dakikalarda gündeme düşen iki utanç bombası daha:

"Mecliste çekiçli kavga ,muhalefetten 4 vekil yaralı"

" İstanbul'da bir gazeteci esnaf tarafından öldürüldü!"

.....

İŞİD ruhunu uzaklarda aramasın kimse!

EN AZILILAR, EN MASUMLARDAN DOĞAR

Ahmet Ankara'nın uç insanlarından biriydi. Ama ne uç!

Sahtekârlık, dolandırıcılık, uyuşturucu, fuhuş gibi aklınıza gelebilecek, toplum tarafından dışlanmış ne varsa hemen hepsine bir parça el atmış biri.

Kırk beş yaşında uzun boylu, iri yarı ve oldukça yakışıklıydı. Çok şık giyinmeye bakımlı olmaya da özen gösteriyordu.

Birden çok işi aynı anda yapıyordu. Bunca pis işe bulaşmış olsa da sanıldığı gibi çok zengin veya aynalı ofisleri olan bir mafya babası falan hiç değildi. Hayali oydu ama henüz ulaşamamıştı. Tarifsiz bir hırsı vardı. Din, ahlak, etik ve yasal sözcüklerini lügatinden çoktan çıkarmıştı sanki. Ankara'nın merkezi ama çok ta tercih edilmeyen bir semtinde gecekonudan bozma birkaç yan yana dükkânı kiralamış her birinde farklı işler yapmaktaydı.

Kimse tam olarak ne yaptığını bilmesede dükkânların birinde bağlama, birinde ikinci el eşya satıyor, bir diğerinde iş takibi yapıyordu. Yapıyor görünüyordu veya. İçeriği bilinmeyen sık ve uzun telefon görüşmeleri vardı bir de. Yanında çalışan birkaç erkek te işyerine sadece zaman zaman uğrar, genelde onun talimatıyla dışarıda bir şeylere koşturuyor olurlardı hep. Patronlarının yakından tanımazlar, ama onun ne kadar lanet, ne kadar sahtekâr, ne kadar acımasız olduğunu iyi bilirlerdi. Sevmezlerdi de.

Zengin ve sözü geçen biri olma hırsıyla sık sık sekreter adı altında gazetelerde ilanlar yayınlatır, gelen genç kızlara üç gün sonra asıldığı için kaçırdı kızlar. Yeni birini başlatmıştı. On altı yaşında genç bir kızdı. Çalışmak zorunda olmasa bu ne iş yapıldığı belli olmayan garip yerde bir dakika durmayıp gidecekti ama gitmedi. Daha başladığının üçüncü günü mutfakta bulaşıkları yıkarken (yan yana dizili köhne dükkânlardan penceresiz olanı) Ahmet içeri girmiş ve kızın arkasından sessizce yaklaşır yanağından öpmüştü. Kız korkuyla elindeki bardağı yere düşürmüş ve ne yapacağını ne diyeceğini bilmez bir şekilde dışarı fırlamıştı...

...

Akşam eve gitmeden önce arkadaşının evine uğradı. Hala kulakları zonkluyor, bedeni istemsiz titriyordu. Arkadaşının annesi üniversite okuyor aynı zamanda büyük bir şirkette şube müdürü olarak çalışıyordu. Zeki bir kadındı ve gençlerle diyalogu da iyiydi. Sevgiyle yaklaşır ve her fırsatta onlarla sohbet eder yol gösterirdi. Onu yargılamadan dinleyecek tek kişi olduğunu düşünmüş ve onunla konuşmaya karar vermişti.

Yıllık izinde olan genç kadın, kızın bakışları ve tedirgin tavırlarından bir gariplik olduğunu sezmiş ve Gülümseyen sevecen bir yüzle karşısında oturmuş onu dinliyordu. Olan biteni olduğu gibi ve gözyaşları içinde anlattı.

- Ne dersin Gül ablacığım? Ne yapmalıyım ben? Aileme anlatamam, babam gider vurur adamı. Hem artık bana güvenlerini de kaybettim. Sürekli iş değiştiriyorsun diye kızıyorlar bana.

-

- Anlatma da. Bana bırak sen o işi ve şimdi sorduklarıma cevap ver. Sen orada ne iş yapıyorsun tam olarak? Sekreter olarak girdim diyorsun peki bulaşık yıkamak ne alaka?

- Ya aslında Ahmet Bey, temizlik, yemek ve bulaşık için bir kadın eleman ilanı da vermiş ama henüz gelen olmadı. O gelene kadar ben bakıyorum yemek ve temizliğe.

Kızı dinlerken aklında dönüp dolaşan sorunun yanıtını bulmuştu kadın! Evet, bu ırz düşmanı adama haddini bildirmek için fırsat doğmuştu işte. Aklına ilk gelen yarın kızı alıp birlikte o ırz düşmanının iş yerine gitmek ve yüzüne tükürmek, gerekirse suratını dağıtmak olmuştu ama bunun dallanıp budaklanacağı ve kızın ailesinin de duyup ortalığın karışacağı ihtimaliyle vazgeçmişti.

Ama yaptığı taciz yanına kalmamalıydı ahlaksız adamın. Olayı bu şekilde üstlenmesinin sebebi kızın sadece arkadaşının kızı olması değildi. Bunun ötesinde sebepleri vardı genç kadının. Çok genç yaşta eşinden ayrılıp çocuklarıyla bir yaşam sürmek zorunda kaldığından beri benzer tacizlerle çok karşılaşmıştı. Yürekli ve cesurdu, her defasında üstesinden gelmiş, muhataplarını beklemedikleri tepkilerle yaptıklarına pişman etmişti. Öyle ki bir kaçını tekme tokat dövüp darp ettiği için tacizci erkekler " beni darp etti" diyerek şikâyetçi olmuşlardı. Sanık olarak katıldığı duruşmalardan her defasında yargıç tarafından kutlanmış ve kazanan taraf olarak ayırmıştı. Karşı dava açıp olayın kamu davası olmasını sağlamış ve kişiler gerekli cezaları almışlardı. Var olan cesaret ve yüreği hafta sonları gittiği spor salonunda aldığı savunma sporları dersleriyle güçlendirmişti sonrasında

Buna rağmen içinde bitmeyen bir öfke vardı namus şarlatanları tacizcilere karşı. Kendisi artık daha güçlüydü yaşama ve içinde barındırdığı çirkinliklere karşı ama daha zayıf ve güçsüz olan kendi durumundaki kadınları düşünür üzülmüdü. İlle de savunmasız küçük kızların bu acımasız kurtlar sofrasında neler yaşadıklarını nasıl çaresiz kaldıklarını düşünmek onun öfkesini hep sıcak tutuyordu. Birilerinin deniz de kum tanesi misali olsalar da bu ahlaksızlara hadlerini bildirmeleri gerekiyordu. İşte şimdi tam da böyle bir olayla burun burunaydı ve bu şans kaçırılmamalıydı!

- Şimdi beni dinle. Yarın hiçbir şey olmamış gibi işe gidecek ve adama " Tanıdığım bir abla yemek ve temizlik için burada çalışmak istiyor " diyeceksin. Ama sakın eğitilmiş, şurada çalışıyor vs. gibi açıklamalar yapma. Ben çalışmaya çok ihtiyacı olan, okumamış beş çocuklu biriyim. Ona bu şekilde anlatacaksın. Adam "Gelsin görüşelim" derse hemen

beni arayacaksın geleceğim. Ama kesinlikle tetikte oluyor ve adamla asla ama asla yalnız kalmamaya dikkat ediyorsun, anlaştık mı?
Kız şaşırarak baktı kadının yüzüne.

- Nasıl yani Gül abla? Sen gelip orada bulaşık mı yıkayacaksın? Dünyada inanmam. Sen ki eğitilmiş kariyer sahibi birisin. Nasıl olur ya? Hem neden?

- Nedenini niçinini bana bırak şimdilik ve sadece dediklerimi yap sen. Tamam mı?

Hiçbir şey anlamayan genç kız çaresizce boynunu bükerek;

- Peki tamam... Dedi.

...

Arayan genç kızdı ve adamın onu beklediğini söylüyordu. İşler olmasını istediği gibi gidiyordu.

- Bak ablacığım, ben gelip görüşürken sen içeri girip ailenin çalışmanı istemediğini ayrılacağını söyleyip çıkacaksın işten tamam mı?

- Peki tamam...

Artık kullanmadığı iyice eskimiş kıyafetlerinden giyinip, saçlarını ensesinde tokayla topladı ve yüzündeki makyajı iyice temizleyip çıktı evden. Ayağına kapı önünde duran arkasına basmaktan yassılaştı, bakkala giderken giydiği eski iskarpinleri geçirdi aceleyle.

...

- Hoş geldiniz. Kızım bize iki çay getir.

Gösterişli masasının arkasında koltuğa yayılmış küstah adam küçümser gözlerle inceliyordu genç kadını bir yandan.

- Şey... Ahmet Bey... Çayları getirdikten sonra gideceğim ben.

- Ne? Nereye?

- Şey... Ailem burada çalışmamı istemiyor. Az önce annem aradı işten ayrılmamı söyledi. Şey... Başka bir iş bulmuşlar bana... Babamın bir arkadaşı...

- Tamam, tamam kes! Bu ne yahu? Hem açlıktan ağızları kokar hem de iş beğenmezler. Tamam, git ne halin varsa gör.

- Peki, çalıştığım günlerin ücreti?

Çekinerek konuşuyordu kız. Bir yandan genç kadına bakıyor yardım istiyordu sanki ellerini ovuşturarak. Kadın kaş göz hareketiyle ısrar etmeyip gitmesini işaret etti.

Adam küstahlığı abartmıştı.

- Ne ücreti be? Toplasan bir hafta olmadı. Hem beni yüzüstü bırak git hem de ücret iste. Bu ne yüzsüzlük yahu? Yok, sana para mara.

Kız sessizce çıktı dışarı.

- Evli miyiz Gül Hanım?

- Hayır, abi ayrıldım.

- Hmm... Çenesine doğru uzayan bıyıklarıyla oynayan adam kirli bir Gülüşle devam etti sormaya.

- Çocuk var mı?

- Var. Ellerinizden öper beş tane.

- Peki, buradan alacağın maaş yetecek mi?

- Yeter abi... Yettiririm.

- Bak fazla heveslenme. En fazla 150 TL verebilirim sana. Zaten zor bir iş değil. Günlük dört beş kişiye yemek hazırlayacaksın. E bir de çay temizlik falan.

- Yaparım abi.

Boynunu bükmüş önüne bakarak konuşuyordu genç kadın. Üniversitedeyken tiyatro çalışmaları olmuştu. İsteddiği zaman farklı bir kimliğe bürünebiliyor farklı şiveleri konuşabiliyordu rahatça. Adamın verdiği tepkiye bakılırsa bu kez de rolünü oynamayı başarmıştı galiba.

Buraya gelmeden önce biraz da kızın anlattıklarına dayanarak aklından geçirdiği ortam ve adamın fiziksel profili konusunda pek yanılmamıştı. Ama hesaba katmadığı bir şey olmuştu. Öteden beri insan tanıma konusunda çok iyi olduğunu iddia ederdi hep ve pek yanıldığı da söylenemezdi.

Hatta birçok platformda benzer konularla ilgili şunu sık söylerdi. “ Bir insanı tanımak istiyorsanız, söylemleri ve beden hareketlerinden ziyade gözlerine bakın. Ama görmek için bakın. Çünkü insanlar dillerine bedenlerine hükmedebilirler. Tek hükmedemedikleri gözleri ve bakışlarıdır.”

Konuşurken bir ara kafasını kaldırdığında adamla göz göze gelmişti. İşte ne olduysa o an oldu. Tüm yılışık ve rahatsız edici söylemleri ve itici beden hareketlerinin tam tersi gözlerinde tertemiz masum ve acı çeken bir çocuk görmüştü kadın! O andan itibaren akşamdan beri planladığı tüm intikam planları alt üst olmuştu. Normların üstünde hızlı düşünme yeteneğine sahip olan kadın hemen o anda orada yeni bir plan yapmıştı bile.

...

Sabahları gelip her yeri temizliyor, gelen “ayak takımından” erkek misafirlere çay servisi yapıyor, öğlen saatlerinde beş kişilik yemek yapıp bulaşıkları yıkıyordu. Yeni planına göre hareket ettiğinden bu hizmetler onu rahatsız etmiyordu. Amacına ulaşması için gerekli basamaklardı bunlar. Eski planı neydi peki? Gardını almıştı. En fazla birkaç gün çalışıyor görünecek adamın yapacağı ilk hamlede (ki muhakkak yapacaktı) ağzını burnunu dağıtacak Dicle’ye yaptığını da açıklayıp yüzüne tükürecek çıkıp gidecekti. Genç bir kızın belki de yaşamı boyunca psikolojisini bozacak böyle düşüncesiz ve ahlaksızca davranmaya kimsenin hakkı yoktu.

Adam ilk günlerde aklından yine benzer şeyler geçirse de adını koyamadığı garip bir sezgiyle yeni işçiye karşı saygı duyuyor ona yaklaşmaktan çekiniyordu. Denemişti aslında. Mutfakta yalnızken, yemek yaparken veya bulaşık yıkarken yanına gitmiş ama kadın çok zeki bir manevrayla uzaklaşmış, hevesini ıskalamıştı her defasında. Ama amacını anladığı halde yine Ahmet’in anlayamadığı bir şekilde anlamamış gibi davranıp adamı rencide etmemiş, aptalı oynamıştı sanki zekice.

Fakat yine her defasında bazen dini, bazen ahlaki, bir takım yaşanmışlıklardan kıssalar anlatıyordu. Bunu da sanki farkında olmadan öylesine yapıyordu. Kadının sanki o an aklına gelmiş gibi anlattığı kıssalar ve ağzından dökülen söylemler adamı olduğu yere çakıp düşündürüyordu. Kadının karşısında aciz ve güçsüz duruma düşmemek için başlarda birkaç kez patron olma hakkını kullanarak yüksek sesle itiraz etmiş, alay etmiş ama kadının sakın bir Gülümsemeye ve hipnoz etkisi yaratan sesiyle yanıt verdikçe, yine kaybeden taraf olup susmak zorunda kalmıştı. Mesela bir defasında adam akşam çıkışta onu arabasıyla eve bırakmak istemiş;

- Vakit erken daha. İstersen önce bir yerlere gider bir şeyler içer sohbet ederiz sonra da eve bırakırım seni. Hem birbirimizi daha yakından tanırız ne dersin? Demişti.

Adamın çirkin niyetini anlayan kadın kendinden emin ve sakın bir sesle:

- Çok iyi niyetli olduğunu adım gibi biliyorum değerli abim. Ama ben bir anayım. Evde beni bekleyen beş çocuğum varken dışarıda geçireceğim her dakika onlara haksızlık bana ölümdür. Ayrıca insanları tanımak için muhakkak onlarla bir yerde içki içmek gerekmiyor. Kişi gözlerinde ve sözlerinin satır aralarında gizlidir. Bak mesela, seninle çok az konuşmuş olsak ta ben seni çok iyi tanıyorum. O kadar iyi niyetli o kadar temiz kalpli birisin ki dilin ne derse desin, gözlerinden belli oluyor. Diye yanıtlamıştı.

Gün boyu akşam kadına yapacağı teklifin planını yapan ve kendince düşler kuran adam bu yanıt karşısında afallamış, utanmış ve sadece:

- Tabi... Tabi... Sağol... Diyebilmişti.

Buna benzer diyaloglar gerçekleştikçe vazgeçti ona yaklaşmaktan. Önceleri sadece adıyla seslenirken sonra kendisinin de anlam veremediği bir içgüdüyle “Hanım’ı eklemeye başladı adının yanına. Bunu neden yapıyordu? Kimdi bu kadın? Neydi ondaki bu kendisini etkisi altına alan garip gücün adı?

İlk günlerde kullandığı emir kipli istekleri de değişmeye başlamıştı adamın. “getir” götür” yerine “ getirir misiniz ?” “ götürür müsünüz?” ler almaya başlamıştı. Son günlerde ise “kardeşim” diyordu kadına. Gariptir ki bunu da laf olsun diye değil isteyerek ve içten söylüyordu. Buna kendisi de inanamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu bir kadına kardeşim demeyeli.

...

On gün olmuştu alışmaya başlayalı. Gün içerisinde birkaç kez muhakkak yaptığı “ders verme” veya adamı rahatsız eden sarsan “bilinçaltı kurcalama” görevi de sayılmazsa, sessizce geliyor, sessizce tüm işlerini yapıyor ve yine geldiği gibi sessizce gidiyordu. Ama her biten günün sonrasında arkasında ağır ve bariz bir etki ve iz bırakıyordu. Adam başını iki eli arasına alıp uzun uzun düşünüyordu o gittikten sonra.

Yıllardır yapmadığı şeyi yapmaya “düşünmeye” başlamıştı. Fakat bu düşünme seansları onu huzursuz ediyordu. Birkaç kez

“ Amaaan sen de! Salla gitsin. Neyse ne sen işine bak” diyerek sıyrılmak istese de ertesi sabah kadının gelmesiyle yine aynı garip atmosferin etkisi altına giriyordu. Sanki kadın onun sihirli güçlerini almıştı elinden. Her gün biraz daha

çöküyordu omuzları. O bağırın çağırın astığı astık adam gidiyor yerine sessizleşen, içine kapanan bir adam geliyordu gitgide.

Bir sabah yanında altı yaşlarında bir erkek çocukla bir kadın gelmişti işyerine. Dağınık ve tepede gelişigüzel toplanmış röfleli saçları olan kadın hayli kiloluydu. Üstünde yataktan çıkmışçasına bir eşofman, yakası göğüslerinin yarısına kadar açık salaş bir tişört vardı. Yüzündeki akşamdan kalma gözaltları akmiş makyajı ile yüzünü yıkamadan sokağa çıktığı belli oluyordu. Ağzında ara ara patlattığı çiklet odadaki sessizliği bozuyordu. Odada bulunan boş çay bardaklarını toplayan Gül göz ucuyla baktı kadına. Bunu fark eden kadın çok sert bir bakışla karşılık verdi. Sanki Gül'ün varlığından rahatsız olmuş gibiydi. Elinde sıkı sıkı tuttuğu birkaç faturayı adama doğru sallayarak:

- Kaç gündür oyalyyorsun. Bak ikiyken üç oldu faturalar. Elektrik te geldi. Yakında suyu da elektriği de keserler rezil oluruz. Haydi, bugün para ver de yatırayım şunları! Diye bağırdı.

Kadının sabah erkenden ve habersiz işyerine gelmiş olmasından ilk defa bu kadar huzursuz olmuştu Ahmet. Evli ve üç çocuklu olan kadının kocası ayyaşın tekiydi ve çalışmıyordu. İşyerine yakın bir gecekonduda yaşayan kadın altı aydır sevgilisiydi. Daha doğrusu "sevgilim" dediği çarpık ilişkiler yaşadığı kadınlardan sadece biriydi. Zaman zaman birlikte oluyorlar, adam da kadının faturalarını ödüyor, çocuklarının okul masraflarını karşılıyordu. Bir keresinde kocasının evde olmadığı bir saatte kadının evinde buluştuklarında az daha unuttuğu telefonunu almak için geri dönen kocasına yakalanacaklardı. Neyse ki evin çift sokak kapısı vardı ve tehlikeyi sezen adam hemen arka kapıdan sıvışmış koşarak uzaklaşmıştı oradan.

- Tamam, hallederiz bugün bağırma... Diyebildi Ahmet sessizce. Bir yandan da Gül'ü işaret ediyordu kadına.

- Bağirtma sen de! Hem daha bak (ortada duran sehpanın üstündeki süs eşyalarıyla oynayan çocuğunu göstererek) okuldan para istemişler. Bir haftadır okula gitmiyor çocuk para olmadığı için.

- Tamam, sus onu da hallederim.

Kadın aniden dönüp Gül'e baktı ters ters

- Sen hep burada mı duracaksın? Bizi mi dinliyorsun? Çıksana dışarıya be!

Karşılık vermeden çıktı Gül. Rolünü hatırlayıp dişlerini sıkıp sustu. Yoksa orada haddini bildirecekti kadına. Bir süre sonra adamın onu çağırmasıyla tekrar odaya girdiğinde kadın gitmişti.

- Kusura bakma ya kardeşim ya... Densizlik etti... Cahilliğine ver.

- Önemli değil abim. Herkes kendine yakışanı yapar. Özür dilerim ama eşiniz miydi?

- Hayır! (Çok sert söylemişti bunu) Öylesine işte...

Kısa bir sessizlikten sonra sebebini bilmediği bir içgüdüyle kadına anlatmaya başladı sarışın kadınla olan ilişkisini. Durup durup Gül'ün yüzüne bakıyor anlattıklarının onun üzerinde yarattığı etkiyi ve vereceği tepkiyi anlamaya çalışıyordu. Konuşmasının bir yerinde Gül tam bir şey diyecek gibi olduğunda, onu yargılayacağını sanıp hemen kadını kötülemeye başladı adam. Gül elini adama doğru kaldırarak:

- Kendisi burada yokken gıyabında konuşmak hele kötü konuşmak doğru değil abim. Lütfen en azından bana anlatma ve beni suç ortağı yapma. Ne onu ne seni ne de yaşadığınız ilişkiyi yargılama hakkı bana düşmez kadın da benim gibi bir ana. Rabbim ıslah etsin ve güzel ahlak ihsan eylesin demek düşer bana sadece. Sen de öyle de. Doğru ya da yanlış, bir ilişki yaşadığın kadının arkasından namusuna dil uzatman sence doğru mudur? Hep diyorum ya güzel abim, mesele güzel ahlaklı olma meselesi sadece. Bir hadis der ki:

- "Güzel ahlak, büyük günahları, suyun kirleri temizlemesi gibi temizler. Kötü ahlak ise, salih amelleri, sirkenin balı bozduğu gibi bozar."

Yine susturmuştu işte. Susturmaktan öte utanmıştırdı da. Böyle zamanlarda kadına kızsada bu tepkisini gösteremiyordu. Suçlu bir çocuk gibi sadece başını önüne eğip susuyordu.

Yine bir gün beklediği para gelmediği ve yüklü çeklerini ödeyemediği için öfkelenmiş telefonla bağıra çağıra konuşurken kadın girdi odasına. Onu görünce

- Tamam, be lanet olsun! Diyerek kapattı telefonu ve kadının uzattığı çayı alıp koltuğuna oturdu.

- Ben bittim ya bittim!

Gülümseyen gözlerle baktı adama kadın:

- Hazreti Mevlana ne güzel demiş:

"Küle döndüysen, yeniden güle dönmeyi bekle. Ve geçmişte kaç kere küle dönüştüğünü değil, kaç kere yeniden küllerin arasından doğrulup yeni bir gül olduğunu hatırla!"

Her gün bir olayı, bir konuşmayı bahane ederek verdiği "fırsat eğitimleriyle" çoktandır unuttuğu, unutmak istediği isimleri ve değerleri hatırlatıyordu kadın. Hz. Muhammed, Mevlana, Şems, Yunus Emre, Hacı Bektaşî Veli...

Sufi gibiydi. Adamın en öfkeli olduğu, işlerin en ters gidip çileden çıktığı anlarda bile bir cümle ile ortamın ve adamın havasını değiştiriyordu. Bazen Kuran'dan bir ayet, bazen bir hadis bazen de bir atasözü ile söylediklerini pekiştiriyor usul usul beynine işliyordu kazırcasına.

Bunu öyle ustaca yapıyordu ki rahatsızlık duymuyordu adam. Karşılık ta veremiyordu. Sadece uzun uzun bakakalıyordu ardından. Etkisinin en önemli sebebi asla suçlamamasıydı konuşurken. Israrla " Sen iyi ve dürüst bir adamsın aslında"yı vurguluyordu gizlice.

...

Gönüllü üstlendiği bu garip görevi ve on beş günlük yıllık iznini bu görev için harcamasını anlamıyorlardı arkadaşları. İş çıkışı arkadaşlarıyla bir kafede oturmuş çay içiyorlardı. Herkesin merak ettiği şey aynıydı. Böyle saçma sapan bir

oyunu neden oynuyordu? Hiç tanımadığı bir adamın yanında hizmetçilik yaparak ne amaçlıyordu? Hepsinden önemlisi hayatını da tehlikeye atıyordu. Çayını yudumlarken umursamaz ve Gülümseyerek tek yanıt verdi ona dikilmiş gözlerle bakarak.

- Her insanın içinde temiz bir insan vardır. Ön yargılarımızla onları imha etmek için en kolay ve en haksız yoldur. Hepimiz birazcık zaman ayırabilirsek biraz dinleyebilirsek onları belki de kurtaracağız. Ben o zalim, ahlaksız ve dolandırıcı adamın gözlerinde o temiz insanı gördüm! Ve göreceksiniz kendisi de görecektir ve kurtulacaktır!

En yakın arkadaşı;

- Bu hep böyleydi arkadaşlar. Biz ne dersek diyelim bildiğini okuyacak kadar da inatçıdır. Bazen sokaktan bir kimsesizi bulur evine getirir, aş, iş, ev ayarlar ve sonra kendi kanatlarıyla uçması için hayatın koynuna bırakır. Bazen evden kaçan bir kızı evlat edinir, bazen mahallenin dışladığı çocuklu dul bir kadını evine alıp sahip çıkar korur. Ben yıllardır anlayamadım, kafa yormayın siz de anlayamazsınız vesselam!

- Desene Robin Hood'un farklı bir versiyonu.

Aralarına yeni katılmış olan erkek şube müdürüydü son cümleyi söyleyen. Katıla katıla güldüler onun bu benzetmesine. Yakın arkadaşı:

- Evet, evet doğru bu. Ama kadın versiyonu.

Buna da güldüler.

- Gülün siz arkadaşlar. Bir söz vardır bilir misiniz? "Bir insanı yargılamadan önce onun ayaklarıyla en az kırk gün yürümeniz gerekir" der. Çok severim bu sözü ve de çok doğrudur. Bu felsefeye inanan ve hayatına adapte eden insanlar sizin "aykırı" dediğiniz insanlardır. Ben de size göre o aykırılardan biriyim. Hayatınıza yön veren ve kişiliğinizi biçimlendiren bir takım saçma sapan atasözleriniz var mesela. Benim tartışmasız reddettiğim. Evet, bazıları aklın ürünü ve doğrudur katılıyorum. Ama çoğu bana ters. Hem kim söylemiş bunları? Hangi boş zamanda ve hangi olayı, sayıyı ölçü alarak demiş? Her atasözü için genelleme yapılabilir mi? Örneğin bana kesinlikle uymayan ve reddettiğim bir atasözü var. "Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" der. Şimdi hepiniz buna "Elbette" diyorsunuz içinizden biliyorum ama ilgilenmiyorum.

Konuşurken ayağa kalkmış masanın etrafında dolanıyordu usul usul. İşaret parmağıyla teker teker arkadaşlarına işaret ederek devam etti sözlerine:

- Evet, bu sana tıpatıp uyabilir mesela, sana da. Evet, sen de bu atasözüne göre seçiyorsundur arkadaşlarını belki evet.

Sözlerinin burasında olduğu yerde durdu ve derin bir nefes aldıktan sonra sesini yükselterek devam etti:

- Bana değil ama! Ben hayatımı, duygu ve düşüncelerimi kimin ne zaman ne için söylediğini bilmediğim ve kişiliğimi esirleştiren kısır dikte eden cümlelere hapsedemem! Yarın yanımda bir hırsız, diğer gün bir fahişeyi, başka bir gün bir katili görebilirsiniz!

Evet, evet görebilirsiniz. Bakıyorum gözlerinizi kocaman açarak bakıyorsunuz bana. Bunu bekliyordum şaşırmadım.

Ne yani şimdi siz bana madem öyle sen de bir hırsız, bir fahişe bir katilsin mi diyeceksiniz? Diyebilir misiniz?

Hani şu "mahalle baskısı" dedikleri mahkemenizde darağacına mı asarsınız beni?

Sizin gibi düşünmeyip, davranmayı üstüne körü körüne inandığınız atasözlerinizin bazılarını reddettiğim için beni dışlar mısınız aranızdan?

Aniden sustu kadın. Gözlerini çıt çıkmayan masada arkadaşlarının alt üst olmuş yüzlerinde dolaştırdı sırasıyla bir süre. Garip ve sorgulayan gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Nefeslerini tutmuş gibiydiler. Saatine baktı, hayli geç olmuştu. Bu konuşmayı burada noktlayıp eve gitmeliydi. Sabah erken uyanıp gitmesi gereken bir işi vardı. Oyun bile olsa.

Son sözü yine genç kadın söyledi:

- Neyse bana müsaade arkadaşlar. Geç oldu. Bu konuşma çok su götürür. Daha geniş bir zamanda isterseniz konuşur tartışırız.

Gelelim Ahmet beye. Sona yaklaşıyorum. Zaten iznim de bitmek üzere. Birkaç gün sonra beklediğim şey olacak ve göreceksiniz ben haklı çıkacağım. Ha size de küçük bir fırsat eğitimi, benim yaptığım şeyin adı, anlayamadığınız adını koyamadığınız ve insanlara çok zor gelen "pozitif düşüncedir" Anlayamayacağınız hatta belki alay bile edeceğiniz bir sır vereyim size kendimle ilgili. Ben çocukluğumdan beri "özel bir görevle" gönderildiğimi hissediyorum bu dünyaya. Çoğunluğun dışladığı, sırtını döndüğü, ezdiği insanların yanında olmak görevidir bu ve inanın benim hayattan aldığım haz, mutluluk çoğunuzdan daha fazla, sahip olduğum manevi servet ise rakamlarla ifade bile edilemeyecek kadar büyüktür.

...

İşe başladığının on dördüncü günüydü. Kadının kafası karıştı. Daha kısa ömür biçmişti aslında. "Bu kadar uzamamalıydı" diye geçirdi aklından. "Yoksa arkadaşlarım haklı mı çıkacaklar? Akıntıya kürek mi çekiyorum yoksa?" Rutin işleri yapıp mutfağa geçti. Giriş kapısının hemen sağındaki sandalyeye çöktü. Kafasında cirit atan sorulara rağmen için için sona yaklaştığını hissediyordu. Adam istediği kıvama gelmişti. Zırhı dağılmış, pençeleri dökülmüş sesi

kısılmıştı. Direnemiyordu.

“ Evet, az kaldı biliyorum. Eli kulağında, az sonra düşündüğüm şey gerçekleşebilir...”

...

Arkası kapıya dönüktü ama ağır ağır ve gıcırdayarak açılan kapıdan girenin kim olduğuna bakmadan anlamıştı. Sanki yazılmış bir senaryoyu oynuyordu. Her şey görünmeyen yönetmenin direktifleri ve isteği yönünde gerçekleşiyordu. Gelen Ahmet beydi. Bakmasa da bundan emindi.

“ Evet, o an geldi! Şimdi son perdeyi oynayacağız...” diye geçirdi içinden.

Kapıdan giren güneş ışığı adamın gölgesini düşürmüştü içeriye. Usulca kapattı ardından kapıyı ve kilitledi adam. Bir süre ayakta durdu sessizce. Başka zaman olsa bu durumda kadın huzursuz olup yerinden kalkıp dışarı çıkardı ama yapmadı. Çünkü tam tersi inanılmaz huzurluydu ve onunla bu dar ve karanlık alanda yalnız kalmaktan asla ama asla rahatsız olmuyor, aksine birazdan yaşanacakları düşünüp heyecanlanıyor, mutlu oluyordu.

Adamın her hareketini önceden kestiriyordu adeta. Yanılmıyordu da.

Uzun boylu adam kadının sol tarafında sessizce yere çöktü. Bir süre başını öne eğip bekledi. Kadın göz ucuyla baktı adama.” Son iç hesaplaşmasını yaşıyor evet” diye düşündü.

Sağ elini kadının dizine koyup konuşmaya başladı. Sesi kısık ve çatalı çıkıyordu.

- Başardın işte. Kırdın direncimi.

Devam edecek gibiydi sanki ama konuşamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir çocuk gibi savunmasız, katıksız, riyasız hem de.

İçgüdüsel miydi, yoksa o görünmeyen yönetmenin verdiği komut muydu bilinmez, kadın o tamamen art niyetsiz ve cinsiyetsiz dizine konulan elin üstüne elini koydu konuşmadan. Bu hareketi adamın hıçkırıklarını katladı ve önüne eğdiği başını kadının elinin üstüne koyup ağlamaya devam etti adam. Eline damlayan gözyaşları kadına üstünden bir dağ kalktığını hissettirdi. Mutluydu kadın ve sessizce gülümsüyordu.

“ Başardım! Başardım!” diyordu içindeki mutlu ve heyecanlı ses.

- Sekiz yıl sonra ilk kez konuşacağım. İlk kez birine güveneceğim.

Hıçkırıklarla kesilen konuşmasına devam etti adam. Susmak istemiyordu. Durmaksızın konuşmak istiyordu.

- Bunu nasıl başardın ne yaptın bana bilmiyorum ama dağıcı yaktın, putumu devirdin. Bak koca Ahmet Bey şuan senin ayaklarının dibinde ve küçülmüş...

Bir çocuğun kafasını okşar gibi okşuyordu kafasını adamın kadın.

- Konuş abi. Susma. Akıt içindeki zehri. Akıt ve yeniden doğ.

Derin bir iç çekişle başladı adam konuşmaya. Eski bir tarihin derinliklerinden geliyor gibiydi sesi.

- Bundan sekiz yıl önce bir devlet dairesinin muhasebesinde çalışan dört memurdan biriydim. Sorumluluk duygum, dürüstlüğüme ve çalışkanlığım amirlerim tarafından sık sık vurgulanırdı. Bu doğrudu da. Zaten başka türlüünü bilmiyordum ki? Namazında niyazında kendi halinde biriydim.

Evlüydim, severek evlendiğim dünya güzeli bir karım ve pırıl pırıl iki çocuğum vardı, biri kız biri oğlan. Mutluydum.

Akşamları iş dönüşü evime giderken çocuklarıma helal lokma taşımanın huzuru en büyük zenginliğimdi.

...ve bir gün...

Kısa süre kesilmiş olan hıçkırıkları tekrar başlamıştı. Sabırla ve adamın saçlarını okşayarak bekledi kadın yeniden konuşmasını.

- Bir gün 25 bin liralık açık çıktı hesapta. Dönüp dönüp sayıyor hesaplıyor ama işin içinden çıkamıyordum. Yoktu!

Önce diğer üç arkadaşına sonra da amirlerime bildirdim olayı. Şoktaydım. Yargılayan, sorgulayan suçlayan bakışlar ve seslerden başka bir şey görmüyor duymuyordum. Senin anlayacağın berbat bir sürecin sonunda kendime geldiğimde demir parmaklıklar arkasındaydım. Feryatlarımı kimse duymuyor suçsuzluğuma kimse inanmıyordu.

Her biri bin asır süren duruşmalarda beni asıl yıkan kurum çalışanlarının, amirlerin, savcının söyledikleri değil ailemin tavıydı. Babam, erkek kardeşim ve karım bana inanmıyorlardı! Düşünebiliyor musun bana inanmıyorlardı!

Dört yıl, tam dört yıl bir kez bile gelmediler ziyaretime. Sadece hırsızlıkla suçlanmamış aynı zamanda terkedilmiştim.

Bir defasında kurum dışından bir arkadaşım gelmişti. Ondan öğrendim, benden utanıyorlarmış!

Yine de öfke duymuyor, onlara kızmıyordum. Çıkınca onlara hırsız olmadığımı inandıracaktım bundan emindim.

Cezamın bitmesine iki yıl kala başgardıyan geldi ve yüksek sesle adımı haykırıp:

- Müdür bey seni bekliyor. Dedi.

...

- Haydi, geçmiş olsun serbestsin.

- Nasıl yani? Nasıl? Ne oldu?

- Gerçek hırsızlar yakalanmış.

Sevinmem, çığlık atmam, mutlu olmam gerekiyordu normalde değil mi?

Ama ben yapmadım. Yapamadım. Boş bir çuval gibi olduğum yere yığıldım. Konuşamıyordum.

- Hey sen! Ne oldu? Sevinmedin mi? Revire götürün şunu çabuk!

İğneler serumlar derken gözümü açtığımda iki gardiyan başucumdaydı.

- Hadi hazırlan çıkıyorsun. Dedi uzun boylu olanı.

Üç beş parça kıyafetimi almak için koğuşa döndüğümde arkadaşlarım neşeyle beni kutluyordu ama ben tepki veremiyordum. Sonunda üst ranzamda yatan samimi olduğum kişi yanıma geldi, elini enseme atıp yüzüme baktı.

- Neyin var senin? Bugünü beklemiyor muydun? Ne bu halin?

Yutkunarak tek cümle konuşabildim.

- Peki, benim boşa giden dört yılının hesabını kim verecek?

...

Suçlular kimdi diye merak ediyorsun sen şimdi değil mi? Beni en çok suçlayan, duruşmalarda aleyhimde nutuklar atan amirim ve bizim bölümde çalışan ve sonradan sevgilisi olduğunu öğrendiğim kadın memur. Ne garip ya, evli ve üç çocukluymuş kadın üstelik...

Sabah erkenden çıkardılar beni. Tek düşünce vardı kafamda bir an önce evime gidip eşime çocuklarıma kavuşmak. Onlara müjdeyi vermektir.

...

Üçüncü kez zile bastıktan sonra kapı açıldı.

Benden beş yaş küçük bekâr erkek kardeşim yarı çıplak bir şekilde açtı kapıyı. Anlamıyordum, anlamaya çalışıyordum. Boğazım düğümlenmişti konuşamıyordum. Tam bir şeyler soracak gibi oldum ki yatak odasının açık kapısında eşim görüldü. Saçları dağınık üstünde mini bir gecelik vardı. Beni görünce hortlak görmüş gibi baktı önce. Sonra dış kapıya gelip:

- Sen hangi yüzle geliyorsun bu kapıya şerefsiz! Diye bağırdı. Defol git hırsız. Bir daha da gelme sakın!

Ne konuşabiliyor ne de kıpırdatabiliyordum. Bir adım öne gelip omuzumdan hızla itti beni. Erkek kardeşim, eşimin kolundan tutup içeri çekerken;

- Yapma hayatım, çocuklar uyanacak konu komşu duyacak. Gir içeri kapatalım kapıyı hangi cehenneme gidiyorsa gitsin bu hırsız bozuntusu.

- Anneee! Ne oluyor yaaa?

Yatak odasının hemen karşısındaki çocuk odasından genç bir kız ve delikanlı çıkmış gözlerini ovuşturarak bana bakıyorlardı. Tanrım! Bunlar benim çocuklarım mıydı? Kocaman olmuşlardı. Neredeyse tanıyamayacaktım. Dört yıl önce hapse girdiğimde kızım on oğlum sekiz yaşındaydı. Vay be...

- Girin içeri kızım yok bir şey. Şu yüz­süz hırsız gelmiş onu kovuyordum. Hangi yüzle gelmişse artık.

Kızımın göz göze geldik kısa bir an.

- Sen ha! Defol be! Senin yüzünden neler yaşadık yıllarca biliyor musun? Arkadaşlarım bize "hırsızın çocukları" dedi yıllarca. Sen baba mısın be! Defol git, senin gibi bir babamız yok bizim. Amca kapat şu kapıyı yüzüne.

Yarı çıplak erkek kardeşim gözlerime bakmaya cesaret edemedi kapıyı sert bir şekilde çarptı suratıma...

...

- Defol hırsız mendebur! Verdiğim emekler haram olsun! Hangi yüzle geliyorsun?

Suratıma kapatılan ikinci kapı, babamın evinin kapısıydı.

Sessizliğimi o an bozabildim. Şuursuzca, istem dışı avazım çıktığı kadar, ciğerlerimi yırtarcasına çığlık attığımı hatırlıyorum hayal meyal. Aklımda kalan bölük, pörçük anlar; babamın küfür dolu ağzı ve tiksinierek bakan suratı, toplaşan komşular, siren sesi, birileri tarafından bağlanan kollarım ve ambulansın tavanındaki gözlerimi yakan lambaydı...

Hastaneden üç gün sonra taburcu edildim. İki gün sokaklarda yaşadım. Bilmediğim yerlerde tanımadığım insanlarla ahbaplık kurdum. Sokak çocuklarıyla aynı yatağı paylaştım, aynı kirli tabaktan yemek yedim. Bu, konuşmayan, sorularını yanıtlamayan adını bile bilmedikleri uzun boylu, saç sakalı birbirine karışmış adamı (muhtemelen beni ahraz sanıyorlardı) sevmişlerdi galiba.

Üçüncü gün saatlerce yürüdüm nereye gittiğimi bilmeden. Şuan hala hatırlamıyorum inan. Ankara'nın neresiydi diye sorsan bilmem. Boş bir araziydi. Şehrin ışıkları çok uzakta kalmıştı. Avazım çıktığı kadar bağırdığım gecenin boşluğuna ve o an yemin ettim.

- Bekleyin görün ulan! Bundan sonra Ankara'nın en hırsız en aşağılık en şerefsizi ben olacağım!

...

Sözlerine başlarken yerlerde küçülen adam konuşmasını bitirdikten sonra ayağa kalkıp kadının karşısına geçmişti şimdi. Bu kez kadının gözlerine bakıyordu.

- Bildiğin bilmediğin, aklına gelen gelmeyen ne kadar iğrenç, yanlış, yasadışı ve ahlaksızlık adına ne varsa onu yapıyordum sekiz yıldır. Yıllardır uyuyamıyorum. Alkolle bastırıyorum acılarımı. Rotam belli olmadığı gibi pusulam da yoktu.

Kadının ellerini tuttu ve aynı göz hizasına gelecek şekilde eğildi kadının önünde. Gözlerini gözlerine dikerek sakın ve tane tane konuşmaya başlamıştı.

- ...ve bir gün... Beklemediğim bir gün sen çıktın karşıma. Bilmiyorum... İnan bilemiyorum... Ne demeliyim? Adını ne koymalıyım? Hızır mı, melek mi? Allah mı beni çok seviyor, ben mi Allah'a olan inancımı her şeye rağmen

atamamıştım içimden ki seni gönderdi bana? Bilmiyorum... Sekiz yıl sonra beni benimle yüzleştirdin. Korkularım, yanlışlarım, pişmanlıklarım, öfkem... Ne varsa, tuz basa basa, kanata, kanata yüzleştirdin. Ne yaptın sen bana biliyor musun küçük âlim? Beni tam on iki yıl önceki Ahmet'e kavuşturdu!

Sesi yine düşmüş ağlamaya başlamıştı. Ama bu kez sessiz sessiz. Kadının ellerini dudaklarına götürerek konuşmaya devam etti.

- Yaşça benden çok küçük olmanın ne önemi var? Sen beni yeniden doğuransın, sen benim anamsın, Osmanlı anamsın sen benim küçük âlim. Ver elini öpeyim benim küçük anam... Osmanlı anam... Sana söz veriyorum, eski Ahmet'in namusu ve şerefi üstüne söz veriyorum anam. Yeniden dürüst, namuslu ve inançlı Ahmet olacağım anam...

Kadın ani bir refleksle ellerini geri çekmeye çalışıp;

- Estağfurullah Ahmet abi...

Demeye çalışsa da kurtarmayı başaramadı. Adam bir elini bırakıp diğerini öpüyor gözyaşlarıyla ıslatıyordu...

Genç kadın ellerini usulca çekip ayağa kalktı ve adama sarıldı. Bir ana şefkatiyle hem de.

- İyi ki doğdun abim. Doğum günün kutlu olsun!

...

Birlikte adamın çalışma odasına geçtiler.

Bir süre sessiz kaldılar. Kadın bozdu sonunda sessizliği

- Abi... Ben işten ayrılıyorum.

- Ne? Neden? Ne oldu Osmanlı anam?

Derin bir nefes alarak kadın konuşmaya başladı bu kez uzun uzun. Gerçek kimliğini, işini anlattı. Buraya geliş sebebini, o genç kızı, arkadaşlarını. Her şeyi bilerek planlı yaptığını teker teker anlattı. Adam suçlu mahcup önüne bakarak dinliyordu sessizce.

- ...ve işte az önce de gördüğümüz gibi benim görevim bugün burada bitti.

Adam ağır ağır doğrulup kasadan bir miktar para çıkarıp kadına uzattı.

- Anam... Osmanlı anam... Biliyorum asla emeğinin karşılığı değil... Hele bana kazandırdıklarını düşünürsek hiç değil...

Azımızı çok gör... Hakkını helal et anam...

On dört günlük çalışmasının üç katı bir miktardı kadının uzattığı para. Kadın ayağa kalkıp iki adım geri gitti ve

- Dediğin gibi güzel abim, bazı şeylerin maddi ederi yoktur.

Dedi ve parayı almadan dış kapıya doğru yöneldi. Tam çıkarken birden önemli bir şey hatırlamış gibi aniden arkasına dönüp;

- Pardon! Buraya gelirken birine söz vermişim. Şimdi o sözü tutacağım ve bunu sen yapacaksın.

- Anlamadım? Dedi adam şaşkınlıkla.

- Dicle... Dicle'yi çağıracağım buraya şimdi ve sen onunla yüzleşecek özür dileyeceksin.

Adam utanarak başını önüne eğdi:

- Tamam anam... Ara gelsin.

...

- Beni affet Dicle... Affet... Utanıyorum... Yüzüne bakamıyorum... İstersen tükür yüzüme. Sana iyi gelecekse, tokatla, tekmele... Ama affet beni lütfen... Hakkını helal et...

Kız genç kadının boynuna sarılıp öptü Gülümseyerek.

- Seni çok seviyorum ablam! Artık uykularımdan sıçrayarak uyanmayacağım.

Kızın dört günlük çalışmasının karşılığını da fazlasıyla ödedi.

...

Bir hafta sonra Ahmet'in işyerinin bulunduğu yere gitti kadın. Uzaktan bakacaktı. Evet, sözünü tutmuş, tabelaları sökmüş, dükkânları boşaltmıştı Ahmet. Hemen çaprazındaki elektrikçi dükkânına girip sordu ne olduğunu.

- Valla kızım ne oldu bilmiyorum. Bir yıllığına kiralamıştı buraları Ahmet. Geçen gün gelip teker teker hepimizle helalleşip gitti. Giderken de bir çöp bile almadı. Bize " Kimin neye ihtiyacı varsa alıp kullansın" Dedi. O günden sonra da görmedik. Telefonunu da iptal etmiş ulaşamadık.

İki ay sonra Dicle ve genç kadının kızı Sihhiye köprüsünün altında seyyar satıcıların sesleri arasında yürüyorlardı.

- Her parça sadece bir lira!

Dicle olduğu yerde durdu ve:

- Bir dakika ben bu sesi tanıyorum galiba. Dedi ve sağ tarafa sesin geldiği yana doğru baktılar.

Ahmet, yere serdiği geniş bir mukavva üzerine serdiği ikinci el erkek kıyafetlerini satıyordu. Kafasını kaldırıp Dicle ile göz göze geldi ve ani bir hareketle mukavvayı içindeki eşyalarla birlikte topladı, koşarak arka sokağa girip karanlıkta gözden kayboldu.

Sözünü tutmuş ve yeniden namuslu bir yaşamı seçmişti...